МІСІОНАР

рік заснування 1897 №4 (150) квітень 2005

Український християнський часопис

БЛАЖЕННИЙ СВЯЩЕННОМУЧЕНИК ГРИГОРІЙ ХОМИШИН

народився 25 березня 1867 р. у с. Гадинківці на Тернопільщині. Після закінчення Духовної семінарії був рукоположений на священика. У 1894-1899 рр. продовжував студіювати богослов'я у Відні (Австрія). У 1902 р. Митрополит Андрей Шептицький призначив його на посаду ректора Духовної семінарії у Львові. Його інтронізація на Станіславівського єпископа відбулася у 1904 р. у львівському соборі св. Юра. Вперше був заарештований НКВД у 1939 р., а вдруге – у 1945 р. Помер 17 січня 1947 р. у в'язниці НКВД у Києві. Проголошений блаженним 27 червня 2001 р. Папою Іваном Павлом II у Львові.

ТВОЄ ЖИТТЯ – ОДИН ВЕЛИКИЙ ХРЕСТ

Тебе "Добрим Татуньом" називали,
Шляхетне серце в дар від Бога мав,
Вчинки твої без слів проповідали,
Любов'ю до Творця й людей палав.

Обтер ти сльози сиротам і вдовам,
Та скільки сил, усім допомагав,
Хто під батьківським був твоїм покровом,
Той горя і нужди в житті не знав.

Любив безмежно Найсвятіше Серце,
Йому свої терпіння жертвував,
Перед Святими Тайнами у церкві
Нераз хрестом в молитві ти лежав.

Тебе в дитячі роки з твоїм батьком
Пречиста Матінка від смерті зберегла,
Її умів ти по-синівськи величати,
До смерті вервичка в твоїх руках була.

"Сам не гориш – не зможеш запалити",
Любові Божої, владико, научав,
Святим життям, даром проповідати
Немов магнітом вірних притягав.

Господь не був скупий для Свого сина,
Твоє життя – один великий хрест.
Терпів за рідну Церкву, Україну,
За це померти є велика честь.

Ще за життя пророкував ти вірним
Терпіння на вигнанні, в чужині.
Святе життя, що подиву є гідне,
Закінчив у Лук'янівській тюрмі.

З любов'ю до скитальців ти казав:
"Може й мене згадаєте на волі,
Ніколи я в житті не забував,
Молитись за Вкраїни кращу долю".

Любов ДІВЧУР

Слава Ісусу Христу!

Серед великопосних Богослужень найкращою є Літургія напередосвячених дарів, під час якої урочисто співається псалом "Господи, до Тебе я взиваю", в якому є знаменні слова: "Постав, Господи, моїм устам сторожу і до дверей губ моїх варту" (пор. Пс 140, 3). Це прохання віруюча людина висловлює, щоб Господь охороняв її Своїм законом від різних спокус.

Для розумної людини заповіді Божі не становлять обмеження, а, навпаки, є дороговказом. Тим часом більшість людей хотіли би користуватися своєю безмежною свободою. Один чоловік допоможе нам зрозуміти цінність Божого закону:

"Спіймав я одного дня двох гарних папуг. Закрив їх у великій клітці, але вони постійно намагалися з неї вилетіти. Коли після повторних неуспішних спроб на крилах нерозумних птахів з'явилася кров, то я вирішив їх прив'язати. Однак вони все одно намагалися вирватися з клітки. Пройшло чимало часу. Після того, як у папуг утворилися криваві рани, вони нарешті втихомирилися.

Побачивши це, я відв'язав папуг і відпустив з клітки. Вони навіть не намагалися втікати. Моя донечка дуже їх любила. Одного разу сусідський кіт зненацька наблизився до одного птахи, накинувся на нього і з'їв. За деякий час той же кіт намагався зловити другого папугу. На щастя, клітка врятувала життя птахові.

Своїй донечці я тоді сказав: "Бачиш, цей світ повний хижаків. Щоб оборонити папуг від злих звірів, ми закрили їх у клітці. Здається, що ніби ми чинимо їм кривду, бо вони не можуть літати, куди хочуть. Однак вони мають все необхідне для свого життя".

У нашому житті також існують хижаки, яких ми не бачимо. Це злі духи. Від них є оборона, але це невидима клітка – закон Господній. Це заповіді Божі й церковні, які творять своєрідну заборону людині, щоб не йшла, куди хоче, але в той же час становлять дорогоцінний дороговказ до мети, де вже не буде більше жодних спокус і небезпек – до Царства Небесного Отця. Упродовж усієї подорожі людини до мети вони становлять могутню оборону, бо тому, хто дотримується Господнього закону, ні хижаки, ні злі люди не зможуть перешкодити осягнути Небесне Царство.

Господь нас сотворив свобідними і бажає, щоб ми свобідно йшли до Нього, не через примус і страх. Правдиву свободу має той, хто має вільні руки для виконування Божих заповідей. Потрібно добровільно зректися власної волі, точніше своволі, і повністю вкласти її в рамки Господніх заповідей, зокрема закону любові до Бога і ближнього. Хто ж, навпаки, своєї волі не хоче зректися, той стає невільником гріха і пристрастей. Правдива свобода веде до життя, а фальшива свобода до гріховного рабства і смерті.

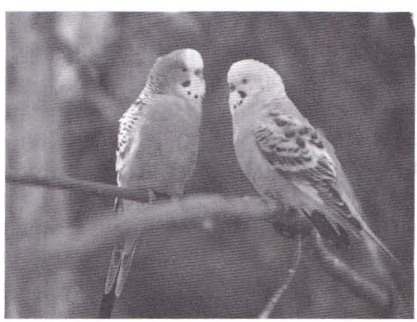

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

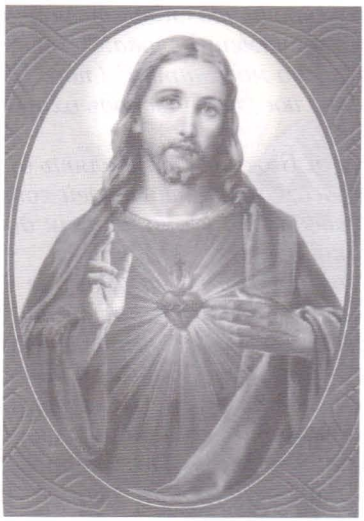

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА КВІТЕНЬ

(Поблагословлені Святішим Отцем)

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ ХРИСТИЯНИ БІЛЬШЕ ВШАНОВУВАЛИ НЕДІЛЮ, ЯК ДЕНЬ ГОСПОДНІЙ, ЯКИЙ СЛІД НА ОКРЕМИЙ СПОСІБ ПОСВЯЧУВАТИ БОГОВІ Й БЛИЖНЬОМУ.

На початку Священного Писання у книзі Буття після детального опису сотворення світу написано, між іншим, що "благословив Бог сьомий день і освятив його; того бо дня спочив Бог від усього Свого діла, що творячи зробив був" (пор. Бут 2, 3).

В усіх релігіях світу, зокрема в християнстві, встановлено один день в тижні, який посвячений Господеві. Ми його називаємо "днем Господнім" або "неділею". Якщо шість робочих днів переважно присвячені праці, якою людина повинна прославляти Бога, то сьомий день (неділя) присвячений в основному молитві (хоч без молитви людина не повинна обходитися жодного дня, навіть тоді, коли працює).

Неділя, яка є окремим днем відпочинку і молитви, дає нагоду кожному християнинові подякувати Господеві за прожитий тиждень нелегких намагань здобути щоденний хліб. Також це можливість зачерпнути з Божого джерела нових духовних сил і наснаги на наступний тиждень, зрости у вірі, поглиблюючи передусім таїнство Христового воскресіння,

яке міститься в центрі духовності кожної неділі року. День Господній – це також нагода чинити добрі діла, на які під час робочого тижня ми не маємо часу (наприклад, відвідати хворих з рідні та знайомих, розділити біль зі старенькими людьми).

Нам слід перестати думати, що неділя – це день, коли не потрібно нічого робити. Це також трудовий день, деколи важчий, ніж звичайний робочий день, тому що молитися часто набагато важче, ніж працювати. Вже віддавна св. Церква своїм духовним дітям у цей день дала виразну заборону важко працювати і виразний обов'язок брати участь у Божественній Літургії. Як один, так і другий припис зобов'язує усіх здорових та дорослих християн під важким гріхом.

Молімося, щоб усі ми, християни, збагнули духовну суть дня Господнього, аби не з меншою ревністю, ніж мусульмани, які святкують п'ятницю, ніж євреї, які святкують суботу, усі ми ревно і з любов'ю відзначали неділю – день, у який Христос воскрес із мертвих і в який Він зіслав нам Святого Духа.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ КОЖНА ХРИСТИЯНСЬКА СПІЛЬНОТА НАНОВО ЗАГОРІЛАСЯ ВОГНЕМ СВЯТОСТІ, АБИ В НІЙ РОЗКВІТЛИ ЧИСЛЕННІ ПОКЛИКАННЯ ДО МІСІЙНОГО СЛУЖІННЯ.

Дві третини людей на світі ще не є християнами, тому виникає потреба у більшій кількості ревних місіонерів, священиків, богопосвячених осіб і мирян. Покликання до місійного служіння можуть зродитися лише у святих спільнотах, родинах та парафіях.

Нехай ніхто з нас не забуває про те, що "воля Божа – святість наша". Свята людина навіть і несвідомо чинить велике діло для ширення Божого Царства на землі.

Наша відповідальність за місійні покликання має проявлятись у молитві за те, аби їх ставало більше і вони були витривалішими. Ми також повинні надавати конкретну підтримку, зокрема матеріальну допомогу, в реалізації місійних заходів.

Молімося, щоб кожна християнська родина та парафіяльна спільнота чимраз більше усвідомлювала, що коли кожна людина намагається жити праведним життям, то тим самим вона сприяє виникненню і зростанню місійних покликань як у своєму, так і в чужому середовищі.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ПОСТАВИЛИ ПРІОРИТЕТОМ СВОГО ЖИТТЯ ДУШЕВНИЙ МИР, ЯКИЙ ЗМОГЛИ БИ РОЗДІЛЯТИ З ІНШИМИ.

Щасливою є духовно багата людина. Найбільше духовне багатство – це душевний мир, коли ні злидні, ні утиски, ні недуга, ні будь-яке інше лихо не виводить християнина зі спокою та рівноваги. Нам здається, що такий стан осягнути неможливо, але в Бога все можливо.

Ісус Христос посилав Своїх учнів, щоб вони несли мир людям, кажучи: "Оскільки хтось є достойний миру, то цей мир у ньому оселиться". У день Свого воскресіння Христос вніс мир у душі двох Своїх учнів, які були занепокоєні й розчаровані. Це Йому вдалося шляхом *пояснення Святого Писання*, під час якого в них горіло серце, і *ламання хліба*, в часі якого вони Його пізнали. В них появилася велика радість і вони були готові повернутися до Єрусалиму, щоб розділити свою радість і мир з іншими Христовими учнями.

Людина, у серці якої вселиться мир Божий, спроможна його розділяти з іншими. І, навпаки, людина, яка у своєму серці має тривогу і неспокій, передає їх іншим людям, з якими вона спілкується.

Душевний мир – це велика благодать. Його здобуває людина, яка має чисте сумління, тому той, хто часто і щиро сповідається, перебуває на добрій дорозі осягнення цього блага. Умовою примирення з Богом є примирення з ближніми – усунення ненависті, помсти, заздрості та інших пороків, які можуть нас від них віддаляти.

Молімося, щоб усі християни України зрозуміли, якою великою цінністю є душевний мир, і намагалися здобути його в часі цьогорічної св. Чотиридесятниці.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА КВІТЕНЬ – СВ. ІЛАРІОН, 10.04 (28.03)

Він жив у VIII ст. Будучи ще юнаком, без вагання покинув світ і вступив до монастиря. Пізніше його висвятили на священика, а згодом він став ігуменом монастиря Пелекита поблизу Гелеспонту в Малій Азії.

Бог наділив Свого побожного слугу даром творення чудес. Він зцілював сліпих, кривих і сухоруких, відганяв шкідників з полів і виноградників, стримував сильний град, розділяв ріку, щоб можна було перейти суходолом на другий бік, наповнював рибою сіті рибалок, якщо їхня праця була безуспішною, виганяв злих духів тощо.

Загинув мученицькою смертю 750 р. за мужнє відстоювання вшанування святих образів у час правління імператора Константина Копроніма.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ТРАВЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ УСІ ПЕРЕСЛІДУВАНІ ЗА ВІРУ ТА СПРАВЕДЛИВІСТЬ ВІДЧУЛИ ПОТІХУ І СИЛУ СВЯТОГО ДУХА.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ ПАПСЬКІ МІСІЙНІ ІНСТИТУТИ, ЗАСНОВАНІ СВЯТІШИМ ОТЦЕМ І ЄПИСКОПАМИ ДЛЯ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ УСІХ НАРОДІВ, ДОПОМАГАЛИ БОЖОМУ ЛЮДУ ВІДЧУВАТИ СЕБЕ ЖИВОЮ ЧАСТИНОЮ МІСІЙНОГО СЛУЖІННЯ СЕРЕД НЕХРИСТИЯН.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ БАТЬКИ-ХРИСТИЯНИ ПОВАЖАЛИ СВОБОДУ СВОЇХ ДІТЕЙ І НЕ НАВЧАЛИ ЇХ У СТРАСІ, А ВИХОВУВАЛИ В НИХ ПОЧУТТЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ТРАВЕНЬ – СВ. ЕПІФАНІЙ, 25.05 (12.05)

Отці Василіяни в Україні, а в особливий спосіб о. Йосиф Будай, ЧСВВ, складають щиру подяку всім жертводавцям,які відгукнулися на необхідність купівлі приміщення під василіянський монастир у м. Луганську.

Зокрема висловлюють вдячність членам Апостольства молитви, парафіянам храмів св. Онуфрія і св. Андрія у Львові, а також церкви Воскресіння Христового у м. Жидачеві. Нехай Господь щедро винагородить усіх жертводавців!

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Я прийшов, щоб мали життя – щоб достоту мали" (Ів 10, 10).

Ісус часто образно говорив у притчах. Це простий і успішний спосіб пояснити найглибші істини, яких Він був носієм. Притча про пастиря зі стадом, про що мовиться у цьому "слові життя", пригадує тогочасним слухачам картини зі звичайного щоденного життя.

Ісус наводить їм приклад злодіїв і розбійників, які, немов хижі вовки, розполохують стадо. Себе Він порівнює Себе до Доброго Пастиря, Який справді турбується Своїм люблячим Серцем про власних овечок, котрих Він провадить і обороняє, а навіть, якщо необхідно, жертвує за них Своє життя! В Ісусі, незважаючи на притчу, це стає реальністю: Він справді помер на хресті, "щоб ми мали життя" (пор. 1 Ів 4, 9).

"Я прийшов, щоб мали життя...".

Ісус прибув, бо Отець послав Його, щоб приніс нам божественне життя. Бог настільки полюбив світ, що Свого Єдинородного Сина дав, аби кожен, хто вірує в Нього, не помер, а мав життя вічне (пор. Ів 3, 16). Життя, яке Ісус прийшов нам принести, не є звичайним земним життям, яке ми отримали від наших батьків. Життя, яке Він нам дарує, є вічним життям, тобто участю у Його житті – житті Сина Божого, Який увійшов у тісну злуку з Отцем. Це життя Боже Ісус може нам дати, тому що Він сам є Життям. Він сказав: "Я є Життя" (Ів 14, 6), "з Його повноти ми всі прийняли" (Ів 1, 16).

Ми знаємо, що життя Боже – це любов. Ісус, Син Божий, Який є Любов, прийшовши на цю землю, жив любов'ю і приніс нам ту саму любов, яка горить у Ньому. Дарує нам спалах безмежного вогню і хоче, щоб ми жили Його життям.

"...щоб достоту мали".

Ісус не тільки має життя, але є Життям, тому Він може дарувати його у повноті так, як дарує повноту радості (пор. Ів 17, 13).

Дар Божий, який ніколи не має границь, є безмежним і благородним як Бог. Він іде назустріч найглибшим сподіванням людського серця, його глибокій спразі за життям у його безмежній повноті. Тільки Він може задовільнити спрагу за безмежним, бо в дійсності Його "вічне життя" є не тільки дарунком на майбутнє, але для теперішнього часу. Життя Боже у нас має тепер початок і ніколи більше не вмирає.

Як можливо не думати про святих, котрі самореалізувалися як християни у повноті? Вони нам здаються настільки повні життя, що випромінюють його навколо себе.

Це дало змогу св. Франциску з Асижу обійняти все у світі, вчинило його здатним прийняти бідних, піти до турецького султана (щоб стати в обороні християн), пізнавати у кожному сотворінні своїх братів і сес-

тер. Завдяки цьому блаженна Мати Тереза з Калькутти своєю творчою любов'ю стала матір'ю кожної покинутої дитини і сестрою кожної самотньої особи. Вони були носіями надзвичайного життя, яке подарував їм Ісус Христос.

"Я прийшов, щоб мали життя – щоб достоту мали".

Як жити цьогомісячним "словом життя"? Обіймімо життя, яке нам дає Ісус, яке в нас уже присутнє завдяки св. хрещенню, яке ми отримали, і завдяки нашій вірі. Це життя спроможне зростати настільки, наскільки ми любимо. Завдяки любові ми живемо. "Хто любить, – пише св. Іван, – перебуває у Бозі" (Ів 4, 16), бере участь у Його житті. Якщо любов є життя і буття Боже, любов є також життя і буття людини. І навпаки, кожний раз, коли ми не любимо, ми не живемо.

Хіба не наочним свідченням є відхід до неба Ренати Борлоне, членкині руху Фоколяринів, беатифікаційний процес якої нещодавно розпочався. Вона, сприйнявши цілим серцем, як волю Божу, вістку про свою неминучу смерть, сказала, що хоче засвідчити, що "смерть є життя і воскресіння", і зобов'язалася з допомогою Божою це свідчити аж до кінця. Їй це вдалося: вона перемінила скорботну подію у пасхальну радість.

К'яра ЛЮБІК
Переклад з італійської мови о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ

НАМ ПИШУТЬ

На сторінках нашого часопису висловлюють подяки:

Вікторія з м. Дрогобича Львівської обл. – Господу Богу, Матері Божій, свв. Юді Тадею, Венедикту, Антонію Падевському і всім небесним заступникам за опіку і видужання після страшної аварії.

Віра з м. Львова – Матері Божій, св. апостолу Юді Тадею та Слузі Божому Митрополиту Андрею Шептицькому за допомогу в навчанні й успішний захист диплому.

Ольга Пігура з м. Червонограда Львівської обл. – Пресвятому Серцю Ісусовому, Страждальній Матері Божій, свв. Антонію Падевському та Юді Тадею за оздоровлення від важкої недуги й уникнення операції.

Магдалина Василишин з с. Підбереж Долинського р-ну Івано-Франківської обл. – заступнику св. апостолу Юді Тадею за оздоровлення після інсульту, який отримала через трагічну смерть чоловіка.

Ірина Б. з Жидачівського р-ну на Львівщині – Господу Богу у Пресвятій Трійці, Діві Марії, свв. ап. Юді Тадею, влкмч. Пантелеймону і первомч. Стефану, блаж. Миколаю Чарнецькому та всім небесним заступникам за постійну допомогу в особистому житті й опіку над родиною.

У неділю, 27 березня 2005 р., у василіянському храмі в Києві отримали дияконські свячення з рук владики Василя Медвіта, ЧСВВ брати Василіяни ***Матей Іван Химинець*** *та* ***Йоан Дмитро Лубів.***

Слово "дияконія" означає "служіння". Незважаючи на те, що дияконами ви будете короткий час, бо невдовзі станете священиками, ми бажаємо вам до кінця життя ревно і з любов'ю служити Богові й людям!

ЖИВА ХРЕСНА ДОРОГА В УКРАЇНІ

Євангелізаційний театр з Парижу під проводом актора Тадеуша Ружицького поставив у римо-католицьких храмах Львова та Львівщини кілька-надцять вистав під назвою "Страсті і воскресіння Ісуса Христа" (фото з вистави розміщене також на обкладинці часопису). Роль Ісуса Христа виконував керівник театру, який ласкаво погодився дати нам інтерв'ю.

Як виник у Вас задум поставити цю глибокодуховну релігійну виставу саме в Україні?

Вперше в Україні я побував під час візиту Папи Івана Павла II у 2001 р. Думаю, що він своїм візитом приготував ґрунт до духовної боротьби зі злом. Ступивши на цю благословенну землю, він з Божою поміччю немовби перемінив її обличчя. Ці зміни особливо були відчутні під час Помаранчевої революції у листопаді-грудні минулого року. Як тут люди молилися! Яка духовна метаморфоза цього народу! Аж не віриться, що народ, який пройшов через таку Голгофу, через стільки переслідувань і гонінь, спромігся так духовно відродитися і так високо піднестися. Я не міг не висловити їм свою повагу і вдячність, тому прагнув під час Великого посту приїхати і переповісти їм у паочний спосіб Голгофу, муки Господні.

Що Вам найбільше запам'яталося з вистав, поставлених Вами в Україні?

Був випадок, коли до невеликої каплиці на Сихові у Львові ми не могли внести хрест. І тут я згадав про тих людей, які під час сильних морозів відстоювали свої права на Майдані Незалежності в Києві. Ми вирішили поставити виставу надворі. Ця вистава була дуже нелегка, бо до восьмиградусного морозу додався ще сильний вітер. Я мав лише пов'язку на бедрах. Під час вистави я немовби втілювався у замерзлі тіла людей на Майдані і це мені додавало сили. Наступного дня я був цілком здоровий. Це було чудо! Віра цих людей, така незламна і міцна, допомогла мені витримати.

Скільки разів Ви грали роль Ісуса Христа?

Зі скромністю і покорою можу сказати, що я є єдиною людиною в світі, яка грала цю роль 840 разів впродовж 30-ти років по всьому світі. Цими виставами ми євангелізували людей, аби вони краще пізнали, чим є гріх, наскільки він є небезпечним і шкідливим. Христос пішов такою хресною дорогою, щоби засвідчити Свою велику любов до людей.

Це не телевізійна вистава, але реальна. Вас бичували, Ви несли важкий хрест, на голові у Вас був терновий вінець. Що найбільше Вам спричинило болі?

Порахували, що під час однієї вистави мене бичували 322 рази. Хоча ці бичування не такі жорстокі, але це все-таки удари. Падіння з брусом, який прив'язаний до рук, є дуже важкими. Часто падав обличчям на землю, колючки терпового вінця неодноразово ранили голову (до речі, цей

вінець я зробив з терниии зі Святої Землі). Дякую Богові, що під час багатьох болючих падінь я не зазнав жодної травми.

Я радий, що можу перетерпіти деякі муки, подібні до Ісусових, як надолуження Богові за мої гріхи і за гріхи людей, які побували на цих виставах. Мета такого реалістичного терпіння у тому, щоби люди, які несуть свої важкі життєві хрести, маючи перед очима Ісуса, Який терпеливо ніс Свій хрест, також без парікання зносили свої терпіння. Кожна людина мусить з любов'ю пройти через свою Голгофу. Христос є "Дорога, Правда і Життя". Тільки ідучи цією дорогою, можемо осягнути вічне щастя.

Ваш театр є євангелізаційним. Ви напевно ставили ці вистави і у нехристиянських країнах?

Так, і одного разу на виставі були присутні численні мусульмани. Згодом вони допитувалися, хто то є Христос і чому Його так б'ють. Ми відповідали, що бичують Його за людей, які грішать. А що то є гріх? Це переступ Божих заповідей, це не керуватися у своєму житті любов'ю... Зло перемагається любов'ю. Завдяки цьому вони пізнали, що суть християнства – це любов до всіх людей, навіть до ворогів.

Ваша вистава закінчується Воскресінням. Як Ви його розумієте?

"Якщо Христос не воскрес, то марна віра наша", – сказав св. апостол Павло. Завдяки воскресінню людина відчуває надзвичайну радість, світло, любов. Це відчуття, немовби людина народилася заново. Повірити у воскресіння – це найбільше чудо.

Що би Ви побажали усім вірним України?

Бажаю вам, дорогі українці, вірно виконувати заповіді Божі та щоб усі пізнавали, що ви є учнями Христа, по тому, що взаємно любитеся.

Щиро дякуємо за розмову і сподіваємося, що Ваші численні вистави додадуть сили нашому народові прямувати шляхом духовного відродження.

Розмову провела Віра АРІВ

МОЛИТВИ З ПОКЛОНАМИ

Упродовж св. Чотиридесятниці ми практикуємо у нашому обряді різні посні практики. Одна з найбільш промовистих – це доземні поклони, які звичайно б'ємо, співаючи якусь церковну пісню. Це звичайно коротка покутнича молитва.

Найбільш практикованою впродовж цілого посту є коротка молитва "Претерпівий за нас страсті, Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй нас". У цій молитві висловлюємо вдячність Христові за те, що Він витерпів такі великі страждання за наше спасіння. Також благаємо у Нього благодаті, щоб ми не прогайнували цього дорогоцінного дару спасіння завдяки Його Пресвятій Крові, проллятої за нас на хресті.

Подібна до цієї молитва співається при поклонах упродовж цілого Хрестопоклінного тижня (третього тижня посту): "Хресту Твоєму поклоняємось, Владико, і святе воскресіння Твоє славимо". Цією молитвою висловлюємо свою вдячність нашому Божественному Відкупителеві, пам'ятаючи, що наше спасіння Він нам виєднав не лише Своєю хресною смертю, але також Своїм воскресінням, яке ми прославляємо.

Найбільше поклонів християни нашого обряду роблять під час Утрені з поклонами, яка відправляється у середу ввечері після четвертої

неділі Великого посту. Після кожної стихири на дев'яти піснях Великого канону Андрія Критського ми робимо доземний поклін, співаючи при цьому: "Преподобний отче Андрію, моли Бога за нас", а наприкінці кожної пісні: "Преподобна мати Маріє, моли Бога за нас".

Ці двоє Божих угодників були богопосвяченими особами. Святий Андрій жив на Криті, тому називається Критським, а св. Марія походила з Єгипту, тому її називають Єгипетською (вона повернулася з блудного грішного життя і до смерті прожила в пустелі у благочесті й чистоті).

Супроводжується поклонами також тропар "Благообразний Йосиф", який співається у Велику п'ятницю під час викладення плащаниці аж до великоднього ранку, коли плащаницю забирають в часі короткого Надгробного богослужіння перед пасхальною Утренею.

Найбільш промовистою є покаянна молитва св. Єфрема, якою закінчуються всі великопосні Богослужіння т. зв. добового кола, тобто Вечірня, Утреня і всі денні й нічні Часи. Святий Єфрем був видатним поетом і вчителем Церкви, який жив у Сирії в IV ст. Цю молитву поділяють на три частини і після кожної з них роблять доземний поклін.

У першій частині ми разом зі св. Єфремом визнаємо Бога нашим Господом і Владикою та просимо Його, щоб відігнав від нас злих духів, які спричиняють *лінивство, недбайливість, властолюб'я і пустомовство*. Злий дух спричиняє у нас *лінощі*, які гальмують нас у виконуванні своїх обов'язків, а також у чинінні добрих діл. Інший дух викликає у нас *недбайливість* або байдужість, який проявляється у браку ініціативи до доброго та недостатньому цінуванні духовних скарбів, які ми вже здобули. Дух *властолюб'я* викликає у нас бажання панувати замість служити і виявляється у різних видах гордині. Ми просимо Господа допомогти нам позбутися *пустомовства*, знаючи, що за кожне пусте слово, обмову чи наклеп даватимемо звіт перед справедливим Суддею на останньому Його суді.

У другій частині молитви разом зі св. Єфремом називаємо себе слугами Божими, просимо Господа обдарувати нас Своїми цінними дарами *чистоти, покори, терпеливості й любові. Чистоти* серця і розуму ми не спроможні самі здобути, тому її вимолюємо у Бога подібно до псалмоспівця: "Серце чисте створи в мені, Боже". *Покора* повинна проявлятися не лише в тому, що не будемо вивищувати себе над іншими, але у покірливому сприйнятті свого життєвого хреста. *Терпеливість* проявляється у тому, щоби терпеливо і без нарікань ми щодня несли свій хрест, а також сприймали інших такими, якими вони є. Дар *любові* до Бога і до ближніх нам є найбільш потрібний, бо ми з нашої природи неспроможні любити ні Бога, ні ближніх, а здатні тільки до самолюбства. Те, наскільки ми любимо, залежить від Божого дару, який отримуємо і якого повинні постійно просити.

Третя частина Єфремової молитви набирає дуже конкретного виміру. У ній ми просимо Господа, щоб нам відкрив духовні очі, аби ми не були засліплені, а дійсно бачили свої власні гріхи і, виходячи з того, не осуджували своїх братів і сестер, а радше молилися за їхнє навернення.

Ця молитва закінчується похвалою Господа, Якого ми бажаємо благословляти на віки вічні, тобто почати прославляти вже тут, на землі, і чинити це впродовж цілої вічності.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

"НЕ Я Б'Ю, ЛОЗА Б'Є, ВІД НИНІ ЗА ТИЖДЕНЬ БУДЕ ВЕЛИКДЕНЬ"

"Побачивши Твій прихід, Спасе, багато дітей вийшло сьогодні Тобі назустріч з вітками в руках, викликуючи: "Осанна Тобі! Благословенний Ти, що прийшов спасти світ!".

Неділя перед Великоднем є веселим і радісним святом. Це день спомину про тріумфальний царський в'їзд Ісуса Христа в Єрусалим. Ця неділя у різних народів відома під багатьма назвами, серед яких: Квітна, Вербна, Пальмова та Оливкова. Греки називають її також Лазаревою, тому що напередодні візантійська Церква святкує празник воскресіння з мертвих Ісусового приятеля Лазаря.

Ще в стародавні часи пальмові гілки були символом перемоги і тріумфу. Ними римляни нагороджували чемпіонів ігор, з ними святкували військові перемоги. У євреїв пальмове галуззя було необхідним атрибутом їхніх свят. Це ми бачимо і під час урочистого в'їзду Ісуса Христа в Єрусалим перед Його останньою Пасхою.

Пальмові гілки у Новому Завіті перетворюються на символ перемоги над смертю. Саме тому давні християнські митці зображали Ісуса Христа з пальмовими гілками в руках. Ці гілки тримають в руках і християни, які загинули мученицькою смертю за Христову віру. Пальмові гілки також символізують рай. У кінці IV ст. пальмова галузка стала також символом Христового Воскресіння.

Саме після воскресіння з мертвих Лазаря простий народ розпізнав в Ісусі Христі довгоочікуваного Месію. Захоплений натовп вітав Спасителя словами: "Осанна, осанна, Сину Давидів! Благословенний, хто йде в ім'я Господнє!" (Мт 21, 9).

На малому осляті в'їздив до Єрусалиму Цар світу. Люди стелили свої плащі на землю перед Ісусом, кидали Йому під ноги пальмові гілки. Перелякані книжники і фарисеї вирішили зупинити Його будь-якою ціною, але люди проголосили Його своїм Месією, кажучи: "Це пророк, Ісус із Назарету в Галилеї" (Мт 21, 11).

З дуже ранніх часів християни Єрусалиму надзвичайно урочисто святкували цю подію. Звідти святкування Пальмової неділі поширилося у Єгипті, Сирії, Малій Азії. Вже з V ст. це свято було відоме і в Константинополі. Пізніше в святкуваннях брала участь навіть імператорська родина. Окрім пальмових гілок люди тримали в руках оливкові та бузкові галузки. Святкова урочиста процесія проходила вулицями міста, співаючи при цьому прекрасні стихири, які написали святі Андрій Критський, Іван Дамаскин, брати Теодор і Йосиф Студити.

Посвячення галузок у Константинополі відбувалося на Утрені після читання св. Євангелія. Під час 50-го псалма священик кадив з чотирьох

боків тетрапод, на якому лежали галузки, і читав дві молитви благословення. В одній з них пригадувалося, що Ісус Христос, який в'їхав в Єрусалим у Пальмову неділю, добровільно прийняв страсті й смерть ради нашого спасіння, а переможна процесія з пальмовими галузками сповістила про Його славне воскресіння.

Люди, тримаючи в руках посвячені галузки, єдналися з Христом у радості Його воскресіння і благали, щоби "з піснями і духовними співами дійшли до Його життєдайного після трьох днів воскресіння".

На благословенні згадувалася також оливкова гілка, яку приніс Ноєві голуб після закінчення потопу, як знак захисту і миру. Священик просив захисту та благословення для кожного дому, де знаходитиметься благословенне пальмове гілля. Далі він кропив галузки свяченою водою.

У Константинополі, окрім пальмових гілок, святили галузки оливки, мірти, бузку, лавру тощо. В Україні через холодну погоду ні пальмові, ні оливкові дерева не ростуть, а багато дерев ще не цвітуть, аби можна було використати їхні галузки для святкування Пальмової неділі. Тому наші предки обрали вербові гілки для цього свята – Вербної неділі.

Під час холодної зими верба здається мертвою, символізуючи дерево хреста, на якому був розп'ятий Ісус Христос, а пухнасті брунькиі "котики" – знак нового життя – з приходом весни нагадують нам час славного Христового Воскресіння.

У нашій Церкві вербові галузки посвячуються після Служби Божої. Посвячені галузки вірні приносять до своїх домівок, як символ присутності Христа, бо вони прийняли їх як "захорону для душі й тіла, лік для їхнього спасіння і тайну Божої благодаті".

У деяких регіонах люди розміщують їх над Христовим розп'яттям чи прикрашають ними ікони, де вони знаходяться протягом цілого року, щоби силою Христа "проганялася усяка ворожа сила і прикривала тих, що їх Він викупив Своєю дорогоцінною кров'ю". У деяких місцевостях вербові галузки кладуть у руки померлій особі, щоби вона була готова радісно зустріти Ісуса Христа в день загального воскресіння.

І ми у це радісне свято вітаймо Христа у наших серцях, співаючи: "Вітай між нами, Христе, вітай"!

Підготувала Віра АРІВ

Квітень місяць цього року багатий на різні ювілеї отців Чину св. Василія Великого в різних країнах світу.

13 квітня виповнюється 65 років життя ***о. Теодору Галицькому, ЧСВВ*** *із Бразилії.*

30 квітня відзначають 15 років священичого служіння отці Василіяни Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні ***Григорій Бардак*** *з м. Луцька,* ***Степан Бондаренко*** *зі с. Гошева на Івано-Франківщині,* ***Дам'ян Кастран,*** *ігумен Львівського монастиря св. Онуфрія,* ***о. Атаназій Кулинич*** *із м. Володимира-Волинського та* ***о. Мелетій Батіг,*** *настоятель монастиря у м. Барі на Вінничині.*

Бажаємо отцям-ювілярам щедрого Божого благословення на многії і благії літа!

СІМ СЛІВ ІСУСА З ХРЕСТА

Голгофа – остання гора, на яку зійшов Ісус Христос, щоб навчати, а хресне дерево – остання проповідальниця, з якої Він навчав. Сім фраз, які Ісус промовив з хреста, стосуються нас так само, як і тих людей, які дві тисячі років тому перебували на вершині Голгофи.

"Отче, відпусти їм, не знають бо, що роблять" (Лк 23, 34).

Перші слова Христа подібні у своєму значенні до Його багатьох притч, у яких загублене стає знайденим, а люди отримують завдяки прощенню ще один шанс. Пастир знаходить заблукану вівцю, батько – марнотратного сина.

Оповідаючи такі притчі, Ісус намагався боронитися перед тими, які закидали Йому, що скликає грішників і їсть разом з ними. Люди були занепокоєні спілкуванням Ісуса з грішниками, бо не розуміли, що Він прагне повернути справжнє спілкування людей з Богом. Ісус запропонував Божу приязнь тим, які навіть не могли про це мріяти. Це їм Ісус проголошував Добру Новину: Бог приймає людину такою, якою вона є, а людина повинна пізнати, ким вона є в очах Бога, і поступати так, щоб бути Йому вірною.

Ісуса було розіп'ято, як ворога громадського порядку, щоб після Його смерті життя далі проходило в "нормальному руслі". Однак завдяки цьому слову з хреста Ісус стає центром нової історії, у якій мірою людських вчинків є Боже право, а завдяки Божому прощенню і Його непохитній любові зроджується надія у людських серцях на нове життя.

"Істинно кажу тобі: Сьогодні будеш зо Мною в раю" (Лк 23, 43).

Розкаяний розбійник побачив на обличчі Ісуса лагідну впевненість і радість людини, яка має виконати важливе завдання. Очі злодія є проникливі і навчені у знаходженні місць, де можна знайти скарб. Ісус Своїм поглядом охопловав увесь світ, немовби був здатний вирвати його з пекельного відчаю, який оточував Його з усіх сторін.

Злочинець, надіючись на добро, яке побачив, попросив дозволу взяти участь у всьому, що Ісус йому запропонує. "Ісусе! Згадай про мене, як прийдеш у Своє Царство". Ісус дав злочинцеві шанс віднайдення життя навіть на хресті, говорячи йому: "Сьогодні будеш зі Мною в раю".

Розбійник повірив, що в Христі знайшов скарб, якого (хоч і в злий спосіб) шукав протягом усього свого життя. Мав надію, що зможе знайти дорогу до повноти життя: "Ісусе, згадай мене", а Ісус, як добрий пастир, віднайшовши заблукану вівцю, кладе її з радістю на рамена і забирає додому.

"Жінко, ось син твій... Сину, ось матір твоя" (Ів 19, 26-27).

У підніжжі хреста прихильники Ісуса утворили невелике, але згуртоване коло опору серед крикливої юрби. Зміцнювались взаємним свідченням, підтримували Ісуса мужнім перебуванням біля Нього. Це означає бути Церквою: не йде мова про те, щоби дотримуватись християнських обрядів, а передусім про те, аби бути відважною "спільнотою віруючих".

Навіть якщо це може бути нам невигідним, наше місце – біля Діви Марії і улюбленого учня, який свідчить, що Ісус є словом життя. Слова, з якими звернувся до них Ісус, зміцнили їхній взаємний зв'язок.

Жінка й учень, якого любив Ісус, стали взаємно "об'явлені" через ці слова, які підштовхували їх не тільки до "споглядання", але до "зрозуміння" того, наскільки вони важливі одне для одного. "Прийми (сину, жінко), поглянь глибше у спільноту, яку творите, бо стоїте разом під хрестом". Перебуваючи разом, зменшуєте неспокій, який виникає з самотнього свідчення Слова, Яке є "дорогою, правдою і життям".

Жінка й улюблений учень через самаряпинську турботу про зраненого Христа вказали нам любов і відвагу, яких треба, щоб Церква була слугуючою. Ті, які стоять перед хрестом Христа, стають притягнутими до Нього і зближуються через взаємне свідчення серед недружелюбного і невіруючого світу. Там, де стоять, свідчать, що є учнями, і це місце створює можливість правдивої єдності вірних, прегарний образ Церкви, якою вона повинна бути сьогодні. Їхнє свідчення і спільність у любові на вершині Голгофи є світлом у темряві й з Божою поміччю темрява їх не охопить.

"Боже Мій, Боже Мій, чому Ти Мене покинув?" (Мт 27, 46).

Ісус на хресті розділив долю марнотратного сина з притчі, який опинився у чужій і далекій країні без засобів до життя, якому докучав голод і якого ніхто не хотів прийняти до свого дому (Лк 15,11-32). Річ ясна, що марнотратство довело цього юнака до такого стану, Ісус же натомість був невинний. Через те, що взяв на Себе всі людські терпіння, Він мав змогу вирватися з глибини розпачу і ввійти знову на дорогу життя. Знаємо, що син із притчі вирвався з глибокого відчаю, коли постановив повернутися до батьківського дому.

Псалом, словами якого Ісус волав з хреста, закінчується перекопанням, що Бог не погорджує злиденністю бідного, не відвертається, але вислуховує благання про поміч (Пс 22). Ніхто нам не пояснює, в який спосіб псалмоспівець здійснив поворот від розпачу до довіри, і чому син з притчі вирішив повернутися додому. Однак можемо подивляти, як темрява торкається світла, як у певний момент захід стає сходом, як зерно, кинуте в землю, відмирає, а видає багатий урожай.

Бог усе, що спіткає нас, оберне на добро – навіть хрест. Підношення наших рук до хреста є свідченням нашої віри і цілковитої довіри. Бог натомість підносить це свідчення до слави. Нагорода походить від того, хто вірно свідчить про правду Євангелія перед світом. Брутальними реаліями є розпач, неспокій і терпіння, але водночас реальним є повернення додому через хрест.

Бог, Який хоче показати нам, чим є гріх, показує його в усій повноті на хресті. Бог, Який подає відпущення навіть найбільших гріхів, жертвує його на хресті. Бог, Який прагне, щоб люди знайшли життя завдяки прощенню, вказує їм через хрест дорогу виходу з розпачу. Через хрест Бог бере участь у всіх наших терпіннях: запрошує нас, щоб ми, вірячи в посередництво хреста, повернулися до батьківського дому.

"Спраглий Я" (Ів 19, 28).

Ісус був свідомий, що все вже сповнилося, і, щоб здійснилося Писання, сказав: "Прагну". Фізична спрага є одним із болючих терпінь розп'яття. Це ще один спосіб, в якому Ісус розділяє наші терпіння. Однак ці слова Ісуса мають інше значення, тому сумною є реакція вояків, які подали Йому губку, змочену в оцті, аби міг погасити фізичну спрагу.

Коли Ісус говорить, що є спраглим, має на думці не тільки звичайний напій для зволоження уст, але життєдайний напій для духа. Коли Ісус

мовить ці слова, то має на увазі біблійне значення прагнення Бога. Скатований на хресті, об'являє раз і назавжди, що в хвилині, коли ми прагнемо допомоги, можемо з вірою очікувати на Божу підтримку. Цими словами Ісус дає зрозуміти, що Бог є "живою водою" для того, хто прагне.

Прагнення Ісуса чогось більшого, ніж води, розуміємо тільки завдяки вірі. Це спокій, якого шукає людська душа, це туга за небом. Туга віруючої людини за Богом є такою, як прагнення Христа на хресті. Це туга за непроминаючою правдою і любов'ю.

"Звершилося" (Ів 19, 30).

Це слово Ісуса має два значення, які розуміємо як тріумф. По-перше, "звершилося" означає, що Його місія сповнена. Посланий Отцем улюблений Син може повернутися до Того, Який Його послав. Друге значення ґрунтується на першому: завдання виконане не тільки до кінця, але також здійснене досконало.

Ісус мав випити чашу терпінь до кінця, прийняти з рук Отця життя у смерті. Він увесь час прагнув випити цю чашу. Його завдання зводилося до повернення до Отця, але також до об'явлення нам того, що дорога від Бога до Бога у нашому житті також може бути повна ласки. Виконувати волю Того, Який Його послав, щоденно і в усіх обставинах, – це була пожива Ісуса. Така позиція формувала все Його життя аж до смерті.

Святий Іван називає розп'яття Ісуса "вивищенням", бо воно вказує на нероздільний зв'язок двох фактів: вивищенням Ісуса на хресті (іншими словами, схвалення того, що мав витерпіти, аби бути вірним свідком Бога), а також вивищенням Ісуса до слави, бо Він, виконуючи волю Того, Який Його послав, отримує життя і об'являє його іншим.

"Отче, у Твої руки віддаю духа Мого" (Лк 23, 46).

Останні слова, промовлені Ісусом, взяті також з псалма (31, 6). Ісус підсумовує Своє життя молитвою. Євангелист Лука часто показує Ісуса, Який молиться (зокрема під час хрещення, перед переображенням на горі, під час агонії в Гетсиманському саді). Саме під час молитви Ісус довідувався про наміри Отця щодо Нього. Апостоли знали, що Ісус черпав упевненість і силу з молитви, тому попросили Його навчити їх молитися.

Ці слова з хреста є повні довіри і говорять про покору, яка не є поразкою, а переможним поверненням до батьківського дому. Ісус довіряє вірності Бога, Який обіцяв життя. Навіть тоді, коли Його приятелі, сповнені розпачу, вважають, що прийшов кінець, Ісус надіється, що так воно не є. Завдяки словам Ісуса розпізнаємо хрест, як знак надії. Хрест як у своїй формі, так і за своїм значенням є немов той якір, який втримує у безпеці корабель навіть під час шторму. Хрест скріплює нас у непохитній надії, що ми перебуваємо на безпечній палубі.

Хрест, розміщений між небом і землею, є "посередником" між людськими питаннями і Божими відповідями, між нашим інколи заплутаним життям і запрошенням повернутися до Отця через навернення.

Коли нарешті марнотратний син вибирається додому, то тільки тоді довідуємося, що батько щодня виходив на дорогу, з надією очікуючи його повернення. А побачивши сина, не чекає, а вибігає йому назустріч і без слів пригортає до себе. Таким є Батько, Якому довірився Ісус і про Якого нам оповідав. Приймімо ці слова з вірою і тоді повернемося до дому Бога нашого з хрестом і через хрест.

Підготувала Віра АРІВ
(за книгою Степана К. Рована "Сім таємниць Хреста. Роздуми над останніми словами Ісуса")

ВДИВЛЯЮЧИСЬ У ХРИСТОВІ РАНИ

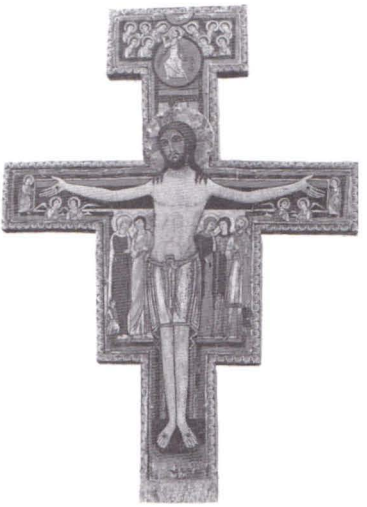

З Біблії знаємо, що вагому місію відкуплення людського роду Ісус довершив на хресті. У спасительній смерті Месії особливо сповнене пророцтво про страждаючого Господнього Слугу (пор. Іс 53 3-8). Сам Христос розкриває сенс власного життя і смерті у світлі Божого Слуги (пор. Мт 20, 28). Хрест Христовий став символом спасіння.

Спасителеві рани є неначе дзеркалом, у якому Божий люд бачить смисл земного тимчасового існування. Коли одного разу Ісус Христос об'явився у 1866 р. у Франції молодій черниці Марії Марті Шамбон, яка, будучи простою селянкою, не вміла ні читати, ні писати, то закликав її віддавати належну шану Його святим ранам, поширюючи до них набожество. Церква цього об'явлення не підтвердила, але й не заперечила.

З давніх-давен вірні Божі угодники палко задивлялись у глибинність Спасителевих ран з метою зміцнення свого духовного життя. Святий Лаврентій мовить Юстиніяні: "Коли Христос жертвується на престолі (тобто під час Служби Божої), то Він вказує Небесному Отцеві на рани Свого Пресвятого Тіла й просить, щоб через них Небесний Отець охоронив людей від вічних мук...".

Спомином смерті й воскресіння Ісуса Христа є Тайна Пресвятої Євхаристії, яка продовжує в ході історії Його відкупительну жертву, яка зробила можливим спасіння через перемогу над гріхом.

"Він же був поранений за гріхи наші, роздавлений за беззаконня наші. Кара, що нас спасає, була на Ньому, і Його ранами ми вилікувані", – підкреслює старозавітній ізраїльський пророк Ісая (Іс 53, 5).

Усе Ісусове життя було жертвуване Отцеві. Єдина й остання жертва – це Його смерть. Як навчав Тридентський Собор (1545-1563 рр.), "Своїм найсвятішим терпінням на дереві хреста Він заслужив нам оправдання...". Свята Роза Лімська каже: "Поза хрестом немає іншої драбини, щоб піднестися до неба".

Святий Вернард твердив: "З довір'ям черпаю з ран Господа те, чого лишень мені забракне, бо в них міститься велике милосердя". "Коли мене напастує зла думка, – говорить великий учитель Церкви св. Августин, – я звертаюся до Христових ран; коли вогонь пристрастей пронизує мене, гашу його згадкою про Христові рани, і в усіх моїх терпіннях та противностях не знайшов я успішнішого засобу, як Христові рани. У них спочиваю безпечно й спокійно, без страху й журби...".

Христові рани, що є джерелом Божого милосердя, ощасливлюють людей вже тут, на землі. Богобоязні християни відрікаються від себе самих, наслідуючи Ісуса Христа в хресті-терпінні та поєднуючи свої болі з Його стражданнями. Святий Франциск Салезій говорить: "Люди краще служать Богові своїми стражданнями, ніж ділами".

Яскравим взірцем цього є італійка Венедикта Б'янкі Порро, яку здолали замолоду численні хвороби: вона стала під час життя немовби

живим знаком Христового хреста... Крім різних недуг Венедикта в розквіті сил стала сліпою, глухою і ще до того спаралізованою... На день її народження мати подарувала їй у клітці пташку і звернулася до неї зі словами: "Донечко, зараз ця пташина в клітці, як і ти...". "Ні, мамо, – заперечила дівчина, – я ніколи не була такою вільною до того часу, як стала нерухомою...". Її останніми словами перед відходом до Господа були: "Дякую Тобі, Боже".

Терпіння ведуть до спасіння. Без них немає справжньої радості, без жертви немає тріумфу... Терпеливо переносячи всі терпіння, ми, християни, спасаємося. Між іншим, у книзі Томи Кемпійського "Наслідування Христа" Господь звертається до Свого слуги словами: "Коли хочеш зі Мною панувати, неси хрест зі Мною. Бо одні лише слуги хреста знаходять дорогу до життя і правдиве світло...". Тому завжди горнімось серцем до хреста Спасителя.

Святий апостол Павло, богослов хреста, каже: "Слово про хрест – глупота тим, що погибають, а для нас, що спасаємося, сила Божа" (1 Кор 1, 18). Нашою хвалою мусить бути лише хрест (пор. Гал 6, 14).

Господній хрест вручають новикам після облечин, аби вони як богопосвячені особи постійно мали перед очима Христові страждання та смерть і вчились разом з Ним терпіти...

Ми повинні, особливо в час Великого посту, вмерти разом з Ісусом, аби згодом з Ним воскреснути. "Знай, – пише св. Іван Золотоустий, – що не можна інакше осягнути Небесне Царство, як тільки через хрест...". Нехай з нашої свідомості повіки не зникає хресний Христовий шлях, Його страждання і смерть. Просімо невтомно в Бога, щоб увесь світ повернувся лицем до цілющих та життєдайних Христових ран.

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

МАСОНСТВО

Масонство, масонерія, масони... Пересічній людині не так часто доводиться чути ці поняття. І це не випадково, адже по своїй суті масонські ложі є таємними організаціями і свою діяльність не розголошують.

Протягом всієї своєї історії масони викликали зацікавлення і незадоволення, захоплення і спротив. Одні політики їх жорстоко переслідували, інші – підтримували і вливалися в їхні ряди. Про справжні обставини їхнього заснування, як і всю подальшу діяльність, можемо лише здогадуватись.

Як стверджують самі масони, вони є учнями Хірама – архітектора Соломонового храму в Єрусалимі. Та це лишень легенда, створена самими "братами" для того, щоб підкреслити істинність своєї діяльності. Правдоподібнішим є припущення, що масонські ложі беруть свій початок зі Середньовіччя. Вони утворилися із цехів "каменярів-будівельників", які зберігали своє приладдя у спеціальних приміщеннях – "ложах".

З часом виникла ціла сітка таких товариств-майстерень, які підтримували між собою зв'язки. Вони були до певної міри автономними і називали себе "вільними каменярами". З часом до їхньої організації почали вступати не тільки майстри-будівельники, але також інші прошарки населення, особливо ті, які цікавилися наукою. Після цього єдине, що пов'язувало ці товариства з будівельниками, були тільки назва та символіка.

Масони проголошували своїми основними принципами свободу, братерство, рівність, взаємодопомогу "братам", духовне вдосконалення і працю на благо людства. Особливо поширеними масонські ложі стали в період Відродження. Проголошення свободи дуже приваблювало. До масонів почали приєднуватися відомі діячі, серед них Д. Вашингтон, Ф. Вольтер, В. Моцарт, Й. Гете, М. Твен та багато інших видатних особистостей.

Перша "Велика Ложа" була утворена в Англії в 1717 р. Її очолив Великий Майстер Д. Андерсон. У той же час масони уклали свій статут і план подальшої праці, а в 1723 р. Андерсон опублікував книгу статутів, що стала конституцією для всіх масонів. Незабаром такі ж ложі відкрилися у Франції, Італії та інших країнах Європи, а також в Америці.

Однак невдовзі стало зрозуміло, що масони не є гармонійним утворенням і вони розпалися на кілька напрямків. У своїй книзі "Масонський рух у XVIII – на початку XX ст." О. Крижановська наводить такі напрямки, як древній шотландський обряд, італійський символічний обряд, обряд королівської арки. Залежно від обряду та чи інша ложа мала свою кількість градусів, тобто ступенів посвячення. Старі масони мали тільки три ступені, а новіші утворили ще 33 додаткових. Однією з гілок масонства став орден Розенкрейцера, який займався переважно езотерикою і алхімією.

Своєю діяльністю масони викликали і продовжують викликати неоднозначне ставлення до себе. Вони завжди проголошували власну незацікавленість політикою, однак, у той же час були активними політичними діячами. З історії відомо про їхню активну участь в подіях французької революції і лютневої революції 1917 р. у Росії.

Масонські ложі мають кілька основних характерних рис. Члени організації не можуть розголошувати своєї діяльності і називати імена "братів". Збереження таємниці є першою і основною умовою членства в ложі. Іншою характерною рисою є визнання всіх релігій. Масоном може стати людина будь-якого віросповідання. Кожен масон обов'язково складає урочисту присягу. Ця урочистість, як і всі інші масонські дійства, містять багато символів, які займають особливе місце.

Кожна масонська ложа має свій храм, перед входом якого стоять дві колони: Яким і Боз (саме такі імена мали колони перед входом у храм Соломона). В центрі храму знаходиться престол, а в його східній частині – трон для Великого Майстра. Схід має символічне значення, яке бере початок від древніх східних культів. І сьогодні існують такі великі об'єднання масонських лож, як Великий Схід Франції, Великий Схід Італії та ін.

Основними символами масонства є храм, сонце, приладдя будівельника. До кінця невідоме повне значення цих символів, оскільки втаємничення членів відбувається в міру переходу з одного ступеня в інший. Масони поклоняються Великому Архітектору. Згідно з їхнім розумінням – це Бог або Природа. Як стверджує Х. Родрігес у своїй книзі "Масонство і його таємниці", одним із об'єктів поклоніння масонів є Сатана. Іншою особливістю цього моменту є те, що багато звичайних масонів не мають про це уявлення і дізнаються про справжнє значення тих чи інших символів лише при одержанні кількох останніх ступенів. Родрігес, а також багато інших дослідників, вважають, що Великий Архітектор і Сатана – це тотожні поняття. Доцільно буде зауважити, що в Біблії Сатану називають князем світу цього.

Щодо масонства Церква займає негативну позицію. Уже в 1738 р. папа Климентій XII засудив його у своїй буллі. У 1751 р. папа Венедикт

XIV підтверджує осудження масонства, говорячи, що воно є небезпечним через те, що вимагає складати присягу, строго дотримуватися таємниці, а також через те, що масонські ложі визнають всі релігії і вони є заборонені канонічним правом. Масонство осуджували також інші папи у своїх буллах, а саме: Пій VII у 1821 р., Лев XII в 1825 р., Пій XIII і Григорій XVI. За час свого перебування на апостольському престолі у 1846-1878 рр. масонство більше як 20 разів засудив папа Пій IX.

У 1884 р. вийшла енцикліка папи Лева XIII "Humanus Genus" ("Людський рід"), що є найгрунтовнішим документом, написаним проти масонів. Папа говорить про масонство, використовуючи свідчення членів масонських лож, звинувачує їх в неправді, обмані й навіть в убивствах окремих членів, котрі не дотримали таємниці. За словами папи Лева XIII масонство ярмить людей, а наукові зібрання – лише привід для темних діл. Засуджували масонство також папи Пій X, Пій XI та теперішній Папа Іван Павло II.

В Україні перші масонські ложі з'явилися лише на початку XVIII ст. У нас масонство поширювалося дуже повільно. Воно проникало трьома шляхами: з Росії, з Польщі та з інших країн Європи. Як зазначає О. Крижанівська, перша масонська ложа виникла в 1742 р. в селі Вишпівці. Незабаром такі ж ложі почали з'являтися по всій Україні. В 1758 р. у Львові розпочала роботу ложа "Трьох богинь". У XIX ст. Рух вільних каменярів значно пожвавішав і масонські ложі з'явилися майже в кожному більшому місті України. Українське масонство, на відміну від масонів інших держав, мало явно політичне забарвлення.

Сучасне українське масонство відродилося лише на початку 90-х рр. Першу ложу "Три колони" було відкрито в Києві в 1993 р. під протекторатом "Великої Національної Ложі Франції". У 1998 р. у Харкові було відкрито ложу "Фенікс України", а в 1999 р. масони з'явилися у Львові. Ще одна ложа в 2000 р. відкрилася в Одесі. З цих чотирьох лож "Велика Національна Ложа Франції" утворила "Дистрикт України". Іншим масонським утворенням є "Велика Ложа України", яку заснувала "Регулярна Велика Ложа Італії". Однак "Велика Ложа України" й досі залишається не визнаною Ложами інших країн.

Пересічна людина дуже мало знає про масонство і їй важко зрозуміти справжні наміри "вільних каменярів", тому дуже часто навіть віруючі християни займають щодо масонів неоднозначну позицію. Гасла масонів можуть виглядати досить привабливо: свобода, братерство, рівність, духовне самовдосконалення. Саме такими принципами керується сучасна людина. Але іншим питанням є те, що дійсність є далекою від задекларованих намірів. Не завжди проголошувані ідеї є щирими і реально втілюються в життя.

Дуже велике значення має присяга збереження таємниці, через яку навіть чорні діла залишаються непоміченими. В цьому випадку кожен з нас має зайняти правильну позицію, тому маємо поглиблювати свої знання щодо цього питання, а також прислухатися до позиції Церкви. Адже те, що від самого заснування масонства про нього висловлювалися негативно стільки Намісників Христа, мабуть, не випадково.

Тож прислухаймося до голосу Бога, який об'являється нам у щоденному житті через Святе Письмо та св. Літургію, і дотримуймося мудрих вказівок св. Церкви.

Тетяна ШПАЙХЕР,
студентка УКУ у Львові

РЕКОЛЕКЦІЇ (4)

Співтерпіти з Христом

Після воскресіння Ісуса Христа св. апостол Петро тричі запевнив Ісуса в своїй любові до Нього. Христос же сказав йому на це: "Іди за Мною".

Святі Отці пояснюють цю подію так: словами поклику наслідувати Його Ісус немовби каже Петрові: "Якщо Мене любиш, будеш зі Мною співтерпіти". Наше співтерпіння з Христом є найкращим доказом, що Його любимо не тільки почуттями і словами, але всім серцем.

А тепер щиро запитаймо себе, як ми дивимось на наші терпіння – по-старозавітньому, тобто як на Божу кару, чи по-новозавітньому, тобто як на Божу ласку, можливість наслідувати Ісуса Христа. Можливо, нам ще далеко до св. Марії де Пацці, яка часто повторювала у своїх великих стражданнях: "Господи, бажаю завжди терпіти. Для мене життя без терпіння – не життя". Терпіння є випробуванням вірності Господеві.

Для багатьох пустинножителів, монахів і простих християн хрест був єдиною книгою, з якої вони вміли читати Божу любов до себе. Чи вміємо ми з вами читати з хреста і зрозуміти, що хоче нам сказати Господь? Чи вид терплячого Ісуса пробуджує у нашому серці любов до Нього і дає нам бажання по-християнському, з вдячністю переносити хоч би найменші терпіння?

А, може, ми дивимося на хрест і на Ісуса, до нього прибитого, тільки тілесними очима невіруючого чи купця: чи цінний, чи старовинний, чи з чистого срібла, а не бачимо Любов, розіп'яту за наше спасіння. Святі плакали, цілували розп'яття, каялися, що їхні гріхи завдали Ісусові таких великих терпінь.

Євреї закидали Христові, що Він має біса, а фарисеї говорили: "Він виганяє бісів князем бісівським!" (Мт 9, 34). А Христос не гнівався, не захищався. Коли б нас хтось так образив, а тим більше, коли б це сказали люди, які не практикують християнського життя, то як би ми поступили? Нашому обуренню не було б меж: "Як вони посміли? До храму не ходять, не вміють навіть добре помолитися "Отче наш", та й до сповіді, хто знає, скільки років не були... А я щодня по три вервиці відмовляю, щонеділі приймаю св. Причастя! Та вони самі мають біса!". А Ісус не боронив Себе, а тільки молився...

Каже мудрець у Книзі Сираха: "Все добро і зло від Бога". Коли нам добре і ми не маємо терпінь, то дякуємо Богові, що нас благословить, що до нас добрий. А от коли прийде хрест, невдачі, тоді забуваємо, що це також від Нього. Каже праведний Йов: "Приймали ми добро від Бога, а лиха та й не приймати?" (2, 10).

Інколи Господь зсилає або допускає терпіння безпосередньо на нас: хвороби чи аварії... Але частіше Бог дає терпіння через інших людей: очорнення, несправедливий осуд, крадіжку, навіть вбивство близької нам особи. Тоді забуваємо, що Господь усе це допускає, шукаємо причини тільки у людях... Гніваємося на ближнього, який приносить нам біль, але це Господь зсилає терпіння через людей. Часто через терпіння і хрест багато людей віднайшли Бога, шлях до спасіння і навернення.

Причиною терпіння можуть бути наші гріхи чи гріхи когось із нашої родини. Але також і наша праведність може бути причиною терпінь, бо кого Господь любить, того випробовує.

Деколи чуємо, що злим, грішним людям у цьому житті добре, що їм щастить, а добрим людям, побожним, віруючим все так нелегко в житті, постійно мають якісь терпіння. Як це розуміти?

Пам'ятаймо, що навіть найбільш злі, недобрі люди час від часу щось добре зроблять. А Господь є справедливий: за подану склянку води обіцяє нагороду, а за кожне пусте слово людина дасть звіт на суді. За свої добрі вчинки злі люди отримали нагороду вже тут, на землі, бо за все інше їх чекає вічна кара в пеклі, якщо вони не розкаються.

Чому добрі терплять? А хто з нас є добрий і безгрішний? Хто в житті не згрішив хоч раз? Хіба що невинні діти... То чи не краще тут, на землі, спокутувати свої провини? А потім чекатиме добру людину вічне щастя у небі. Не завидуймо грішникам короткого щастя, бо їх чекає вічне пекло. Не парікаймо на коротке терпіння, бо після нього Господь дає вічне щастя у небі.

Одного разу виникла дискусія між двома отцями Василіянами: чи страждає сьогодні Христос через гріхи людства, чи ні? Один твердив, що сьогоднішній світ переповнив чашу беззаконня і Ісус не може не плакати на вид такої поведінки людей, не може це не торкатися Христового серця. Другий же священик говорив, що Христос вознісся на небо, сидить по правиці Отця у небесній славі і радості. Не може Христос у небі терпіти, бо тоді небо не було б небом, місцем безмежного щастя.

По довгій дискусії кожен залишився при своїй думці. Виглядає, що один і другий мали рацію. Та через якийсь час, читаючи одну духовну книгу, я, здається, знайшов відповідь на це питання. Так, Христос і сьогодні страждає через наші гріхи, але не у прославленому Своєму тілі у небі, але в містичному тілі, яким є ми, – Церква і Божий народ.

Кожен наш гріх, зло, яке чинимо у світі, повертаються стражданнями і терпіннями до нас самих і наших ближніх. Бо все, що ми вчинили ближньому, ми вчинили Христові. Гріх не має обмеженого простору і часу. Вчорашній наш гріх є причиною страждання Ісуса Христа дві тисячі років тому, так само, як гріх Адама луною проходить через усі тисячоліття, аж до кінця віку.

Знайома парафіянка попросила відвідати одну хвору жінку. Наступного дня поїхав я за вказаною адресою. Відчинила жінка років 35-40 на інвалідному візочку. Розговорилися. Бог обдарував талантом до малювання. Мала в минулому дві великі виставки у Львові. Було все – молодість, краса, здоров'я, гроші, визнання, друзі, що ще потрібно? Тільки Бога не було потрібно...

Та Господь не покинув заблукану овечку між терниною. Зіслав терпіння. Відвідав її хворобою – паралічем. Прийшла самотність і час на роздуми. Почала усвідомлювати марноту і грішність свого життя. Читання св. Письма, духовної літератури, щирі молитви – все це радикально змінило її життя, ставлення до Бога. Прийшло покаяння за гріхи, за втрачені роки.

Живе сама, чоловік покинув. Коли я необережно сказав: "Хто хоче біля каліки ходити", – то жінка мовила: "Яка я

каліка! Я колись була калікою – коли жила без Бога, грішила. А тепер я найщасливіша людина у світі, бо я зустріла Бога".

У св. Євангелії розповідається про паралізованого чоловіка, який лежав біля Силоамської купелі й чекав, хто б йому допоміг першим увійти у води, щоб оздоровитися. А слабував він уже 38 років. Іноді нам доводиться хворіти і полежати в ліжку тиждень чи два. Як нам це здається довго і багато!

Попросили мене піти до одного хворого. Зайшовши до кімнати, побачив чоловіка, що лежав у ліжку: обличчя дорослої людини, а ріст дитячий. Помалу розговорилися. Більше говорив він, розповідав про себе і своє життя. Йому 53 роки. І ось всі ці 53 роки так і лежить... Голова і руки рухомі, а ноги – паралізовані.

Коли Ілько (так називався цей чоловік) був малим, мама брала його на руки, клала до візочка і гуляла з ним по вулиці. Потім мама померла. Залишився сам. Мав сестру, дуже добру сестру. Щодня приходила, доглядала його, а тоді спішила додому, бо мала свою родину. Цілими днями Ілько залишався сам... Запитав, чи не парікає на таке страдницьке життя. Казав, що ні. Багато слухав релігійних передач і знаходив потіху. Молився, читав. І ось так, не половину, а ціле своє життя він, Ілько, – страдник.

Через два місяці після нашої зустрічі я довідався, що він відійшов до вічності. Скінчилась тихо і без парікань його земна хресна дорога.

Ось так через труднощі, терпіння, хрести Господь провадить Своїх дітей до досконалості, до вічності. *(Далі буде)*

о. Йосиф БУДАЙ, ЧСВВ

ДУХОВНІ РАНИ

Ісус прийшов на цей світ, щоб полікувати зранених серцем. Це про Нього говорив пророк Ісая (пор. Іс 61). Христос лікує людину в сфері духа, тобто лікує її там, де вона загальмована у своїх стосунках з Богом, там, де гріх у людині спричинив перепону стосовно Бога.

Кожен гріх залишає за собою сліди, тобто рани узалежнення і відчуття вини, яке людині нагадує скоєний гріх. Ісус прощає гріхи, визволяє з рабства гріха і таким чином лікує людину. Той, хто чинить гріх, є його рабом (пор. Ів 8, 34). Свята Церква, усвідомивши це, запровадила в обряд св. Хрещення молитви заборони, своєрідний екзорцизм, який визволяє людину від гріха. Згадані молитви визволяють її від узалежнення від гріха і також від ран, спричинених гріхом.

Гріх – це та негативна духовна сила, яка керує людиною. Наприклад, ворожнеча вливає в людину дух страху, пригноблення, усамітнення, нелюб'язності і беззмістовності життя. Скупа людина відчуває себе ізольованою, вона хотіла би втікати від людей і їй здається, що ніхто її не розуміє. Блуд і перелюб створює у людині відчуття бруду. Така людина відчуває, що її фантазія, розум і почуття заражені. У такій людині з'являється потреба у нових статевих гріхах, що в свою чергу збільшує її муку.

Розлучення подругів принесе їм відчуття невірності. Досвід короткотривалої любові й немочі спонукає їх розпочати нове життя. Кожен з них може знайти собі іншого чоловіка чи жінку, але в серці розлучених на їхньому минулому залишається тягар невірності, тягар любові, в якій не витримали до кінця, тягар усього прикрого, пережитого у попередньому шлюбі.

Діти, які з болем пережили розлучення своїх батьків, мають відчуття того, що їх не люблять. Батько і мати не мали для них достатньої любові. Якщо би вони мали її у своїх серцях, то не залишили їх, були би й надалі разом. У таких дітях дуже часто і підсвідомо з'являється відчуття ненависті, нелюб'язності, відчуття, що вони нікому не потрібні і немає нікого, на кого вони могли би повністю опертися. У глибині душі ті рани стають причиною агресивності, депресії, даючи людині відчуття, що вона не може поглянути в очі ні Богові, ні людям.

Дух заздрості не дозволяє людині наблизитися до іншої людини з радістю, привітати з успіхами, радіти, що інші багатші за неї. Заздрість стає причиною ворожнечі до інших, залишаючи рану немочі, покинутості, невдачі. Такій людині здається, що її життя не має сенсу, що вона покинута всіма, що в неї немає друзів і тих, які її поважають.

Гріх гніву залишає за собою зруйновані стосунки з ближніми. Залишається рана як внутрішня образа. Це в свою чергу стає перепоною тій людині йти назустріч іншій. Ненависть чинить людину неспроможною поглянути іншим людям в очі і сказати їм "пробач", а, навпаки, спонукає до мовчання і здатності озватися до інших, наблизитися до них. Люди віддаляються одні від одних і ця відстань віддаляє їх від Бога.

Обман і брехня залишають у людині переконання, що вона також не може наблизитися до інших. Така людина не може вірити у те, що хтось до неї прийде з допомогою, бо інші їй не вірять.

Лайка діє дуже подібно до сварки, ненависті і напружених відносин. Богохульник і ті, які поруч з ним, почувають себе ворогами Божими. Дуже важко відвикнути вживати нецензурні слова. Це не лише погана звичка, але те, що глибоко в'яже людину і спонукає її далі чинити це.

Священне Писання говорить, що Ісус виганяв різні роди демонів, які в свою чергу тримали в рабстві людей. Наприклад, там йде мова про скорчену жінку, яку дух недуги 18 років тримав у рабстві (пор. Лк 13, 10-13). Згадується сухорукий чоловік (Мк 3, 1-6). Був також глухий і німий чоловік (пор. Мк 7, 31-37). У тих випадках Святе Письмо не говорить, що там йшла мова про окремих духів, але про сили, які зв'язували людей.

Існують духовні причини того чи іншого зла. Їх можна лікувати у духовний спосіб. Ми ведемо мову про рани, які залишає сила гріха в людині. Ісус прийшов вигнати князя цього світу, розірвати його окови і зцілити зранені серця. Він зустрівся віч-на-віч зі злим і переміг його, розірвав його окови в людях, які у видимий спосіб проявлялися в недугах. Ісус не обмежив цим Свою діяльність, Він зціляв у людині не тільки тілесні, але й духовні рани. Як потрібно розрізняти між злим і злом у людині, так мусимо вміти розрізняти зло і рану, яку воно спричинило.

Духовні рани є наслідками гріха. Поодинокі гріхи створюють простір, в якому нас заполонюють у рабство сили зла. Однак не лише наші, але й чужі гріхи можуть нам нанести такі рани. Схильність до гріха іноді може передаватися від батьків до дітей, подібно як іноді передаються схильності до психічних або навіть тілесних недуг. Якщо батьки проклинають, то дуже часто це робитимуть і діти. Нерідко у них проявиться негативне

ставлення до Бога і до Церкви. Якщо дідусь і батько були п'яками, то часто хтось з дітей також матиме узалежнення від алкоголю. Отож, людина може успадкувати від батьків схильність до ненависті та інших гріхів.

Внутрішні рани можуть спричинити батьки, які є найближчими особами для нас. Вони дали нам життя з хвилини зачаття. Кожна дитина тісно пов'язана з матір'ю впродовж дев'яти місяців. Психологія навчає, що перші три роки життя доленосно впливають на ціле життя людини.

Для дитини дуже важливо, як вона зачата і як її мати носила під час вагітності. Якщо матері дорікали в чомусь, якщо вона мала важкі пережиття і сумніви, якщо була хвора, якщо важко народжувала, дитина відчуватиме також важкі пережиття, травми і страхи, а навіть ненависть і спротив батькам. Дитина часто може мати відчуття самотності і нелюбові інших.

Хвилина народження також дуже важлива для дитини. Це її перша зустріч із світом. Дух дитини реєструє все, що діється, тобто реакції батьків: радість або розчарування, те, чи пологи були легкими чи важкими, чи батьки сварилися і були у взаємній ворожнечі.

Глибокі рани можуть спричинити також у дітях сварки у родині, ревність, брак любові до дітей, нелюб'язні відносини між чоловіком і жінкою, брак ніжності з боку батька чи матері. Важкі рани також спричиняє батько, який випиває. Часто батьки говорять дітям про те, що з них нічого доброго не буде, а у дітей з цього приводу виробляється комплекс меншовартості. Інші діти у школі є занедбаними і відчувають муку та ревнивість.

Душевні рани можуть утворитися не лише в дитинстві, але також в пізніших роках, аж до самої смерті. На когось, можливо, парох під час катехизації дуже строго поглянув або й покарав. І ця людина протягом цілого життя може відчувати нелюб'язність до священиків і до Церкви.

У деяких родинах дітей примушували молитися або іти до Церкви, і тому релігія для них асоціюється з примусом. Деяких людей боляче вразило те, що про Бога хтось говорив, як про караючого суддю, Який кидає всіх до пекла. Фальшиві зображення Бога завжди є болючими.

Інші люди можуть пережити якусь велику кривду на місці праці і тому залишилися важко пораненими, ще інші розчарувалися в своїх близьких, які говорили їм неправду. Майже кожен день зустрічаємося з обставинами, які завдають важких духовних ран людям. Так само зауважуємо і свої власні гріхи, якими ранимо інших, бо тим самим способом, як гріхи інших нас ранять, так і наші ранять їх.

Кожен з нас носить чимало тягарів у духовній сфері. Усе це ми кудись ховаємо у підсвідомість, думаючи, що воно зникло з нашого життя, однак, увесь цей час носимо у собі. У кожній хвилині нашого життя ці рани постійно даються про себе знати.

Поки в нас є сили, ми йдемо вперед, але коли нам їх забракне, тоді капітулюємо і робимося "хворими" та "немічними" для подальшого життя. У таких випадках стаємо подібними до того важко пораненого подорожнього, який лежав напівмертвий біля дороги, очікуючи на самаряни-на, який би його підняв, полікував, поставив на ноги і знову зробив здатним до життя. Ісус Христос прийшов задля того, щоб ми мали життя у повноті (пор. Ів 10, 10).

о. д-р Томіслав ІВАНЧІЦЬ
Переклад з хорватської мови Павла Запотічного

ВЧОРА ЧЕРЕЗ НАШЕ МІСТО ПЕРЕХОДИВ ХРИСТОС

Читав я колись оповідання. У невеличкому містечку на останній сторінці газети було подано коротку інформацію такого змісту: "Вчора, після обіду, через наше місто переходив Христос. Ішов сам без Своїх учнів. Заходив до багатьох магазинів і помешкань, але ніхто Його не впізнав".

Чутка та миттю облетіла все містечко. З рук до рук передавалася ця газета. Люди обговорювали цю незвичайну подію: вчора тут був Христос.

...Той день був ясний, спекотливий; повітря було дуже сухе. Перукар не мав багато клієнтів і тільки чекав, аби пунктуально о шостій годині вечора замкнути перукарню, сісти в машину і виїхати за місто на річку, щоб подихати свіжим повітрям. Але час йшов поволі. Серед задухи і тиші чути було тільки бриніння мухи на вікні.

До кінця роботи залишилось двадцять хвилин. Почав складати свої робочі приладдя. У цей момент у дверях з'явилась якась постать.

– Доброго дня. Я б хотів поголитися, – попросив незнайомець.

Перукар поглянув на прибульця. Побачивши робоче взуття і порвану сумку зі знаряддям, сказав:

– Ви запізно прийшли, я вже закриваю перукарню.

Прибулець гляпув на годинник і сказав:

– Але до шостої години ще двадцять хвилин, ви напевно встигнете.

– Ні, не встигну. До речі, ви не мусите мене інформувати котра година, бо дуже добре знаюся на годиннику.

– А може все-таки знайдете хвильку часу, бо для мене це важливо.

– Нічого не вийде, бо вже кінець праці.

– Перепрошую, – з цими словами незнайомець вийшов.

Тепер перукар неспокійно думає: "Це було вчора, коли через наше місто переходив Христос".

...У двері сусідки постукала жінка:

– Чи могла б я на короткий час залишити у вас свою дитину? У хаті немає нікого, а я ще мушу піти до аптеки по ліки.

– Добре, – відповіла сусідка.

Зачинивши двері, сусідка взулася в м'які тапки, щоби не було чути її кроків і почала прасувати білизну. Коли задзвонили в двері, вона прошепотіла: "Мене немає вдома". Ще кілька разів подзвонили, але вона продовжувала шепотіти: "Мене немає вдома".

Через годину знову хтось задзвонив у двері, сусідка подумала: "Це, напевно, вже не та жінка з дитиною". Та коли відчинила двері, то побачила зажурену молоду матір, котра почала ще з порогу перепрошувати, що не могла скоріше прийти. А відходячи, додала, що годину тому до сусідки приходив якийсь чоловік, бо бачила, як він відходив від її дверей.

Тепер сусідка неспокійно думає: "Це було вчора, коли через місто переходив Христос".

...До крамниці промислових товарів увійшов чоловік і попросив цвяхів. Продавець приготував товар, швидко підрахував його вартість і, додавши ще п'ять гривень, мовив:

– Прошу заплатити двадцять п'ять гривень.

– Ох, так дорого, – мовив стривожений високою ціною чоловік.

– Сьогодні все дороге, – відповів продавець і докинув ще кілька фраз, а бідний чоловік висипав з кишені всі гроші, подякував і відійшов.

Тепер продавець неспокійно думає: "Це було вчора, коли через місто переходив Христос".

...І сьогодні є такі люди, які в повсякденному житті не зауважують Христа в особах, котрі до них звертаються з різними справами. Забувають про Христові слова: "Усе, що ви зробили одному з Моїх братів найменших – ви Мені зробили" (Мт 25, 40).

Можна зустріти й інших осіб, котрі бояться зустрічі з Христом. Довго перебувають у гріхах й навіть не думають, що в хвилині важкого гріха вони відходять від Христа й ідуть через ціле життя самі, вже без Христа. Завжди перебувають у постійному неспокої. Потішають себе тим, що до їхньої зустрічі з Христом ще дуже далеко. Часто себе так заспокоюють, але голос сумління неможливо заглушити.

Христос, Який є нашим Богом, так до нас наблизився, що став людиною. Прийняв людське тіло, щоб перебувати з нами. Так само був голодний, змучений, так само терпів і, подібно як усі люди, помер, але на хресті. Помер добровільно за нас. Став для нас близьким, таким як брат чи сестра, таким як батько чи мати. Він хотів бути близько біля нас, щоб Своєю добротою всіх пригорнути до Себе і бути відкритим для всіх. Ходить і стукає до людських сердець, хоче, щоб Його прийняли. А що роблять люди? Як Його приймають?

Коли Ісус приходить до їхніх домівок, часто перед Ним закривають двері. Коли їх просить про якусь послугу, не мають часу для Нього, як той перукар або та жінка. Коли хоче, щоб гідно поступали, вони готові Його обманути, як той продавець в магазині. А потім, коли довідуються з Ким зустрічалися і Кого не прийняли, – жахаються. Тішаться, як діти, що Христос ще не сьогодні їх до Себе покликав. Ісус для них не є правдою, бо Ним вони не живуть. Що більше, інколи навіть Його соромляться.

На жаль, подібних людей дуже часто можна зустріти. Незважаючи на їхню релігійність, бажають час від часу сховатися під маскою людей байдужих. Мають замало тієї відваги, щоб стати на боці Христа і визнати Його перед людьми. А скільки Він для нас зробив...

Кожний з нас мусить бути завжди готовим, щоб виконувати добрі вчинки на взірець Христа, чинити щось корисне для іншої людини.

Христос помер за нас всіх. Взяв на Себе наші гріхи. Він за нас жертвувався! Це ми пригадуємо особливо в часі Великого посту, під час Хресної дороги та інших покутничих набожеств. Христос звертається до нас, щоб ми у своєму житті дали відповідь на Його стукання до наших сердець.

Пам'ятаймо, що це Приятель стукає. Це стукає рука, на котрій є рани від цвяхів. Відкрийте Йому двері душі, не закриваймося перед Ним. Вважаймо, бо може так статися, що більше Його не зустрінемо.

Переклад з польської мови
бр. Макарія Солюка, ЧСВВ

У СПОВІДІ ЗУСТРІЧАЄМОСЬ З ХРИСТОМ

– Прошу отця, прийдіть до нас і посвятіть нам хату, бо ми перейшли жити на іншу квартиру. Але я хочу з вами узгодити час, щоб ми всі могли зібратися вдома. Бажаємо, щоб ви розказали нам щось на духовну тему, – стурбовано говорила старша жінка до священика після св. Літургії.

– А ви з чоловіком брали шлюб у церкві? – запитав священик.

– Так. Чоловік спершу не хотів погодитися, але потім все-таки я вмовила його. Та якщо по правді сказати, то я теж не дуже це все серйозно сприймала, аж поки в мене не настала життєва криза. Як кажуть – горе всього навчить. І жінка почала розказувати:

"Це було ще в часи моєї молодості. Після закінчення інституту мене направили на моє прохання працювати на цукровий завод, де я під час навчання проходила практику. Я працювала в бухгалтерії і робота мені подобалася. У скорому часі мене призначили заступником головного бухгалтера. Згодом довідалася, що головна бухгалтерка є глибоко віруючою людиною, але вона цього не виявляла, бо могла лишитися своєї посади. Навіть переді мною вона не відкривалась, хоч у всьому завжди дотримувалась Божої моралі. Це мені подобалося і я вважала її за свою наставницю.

Одного дня на наш завод прибув молодий спеціаліст – інженер-технолог. Ми з ним подружилися. Незважаючи на всі його недоліки, він мені подобався і мені здавалося, що тільки з ним я зможу бути щасливою. Згодом мені стало відомо, що мій друг розраховується з роботи і виїжджає з нашого міста. Про це він не говорив зі мною, перестав зустрічатися, а певдовзі, виїхавши, навіть не попрощався зі мною. Я про це нікому не говорила. Всі пережиття переносила в собі і думала, що з часом все забудеться.

Через кілька днів сталась ще одна неприємність. Мені сказали звільнитися з роботи за допущені помилки у веденні розрахунків. Як виявилося пізніше, на моє місце мала прийти інша особа за вказівкою директора.

Ввечері я йшла додому як не своїми ногами. Моїй матері про все це вже було відомо. І коли я увійшла до хати, вона почала тут же, як ніколи, у всьому мені дорікати. Я розуміла свою добру маму, але не могла їй довести свою правоту. Тоді я вийшла на вулицю і дала волю сльозам. Я ніколи в житті стільки не переживала, як тоді. Мені здавалося, що під мною розколюється земля і я кудись провалююсь. Для мене цей світ виявився неймовірно жорстоким. Навіть у рідної матері я не знайшла підтримки.

Цього вечора все небо було вкрите безліччю зірок. Я думала, що тільки там високо в небі є справедливість, яка так само далеко від нас, як небо. Мені здавалося, що Бог мене залишив на самоті, а, можливо, про мене нічого не знає. Тут вийшла мати і закликала до хати, де почала мене заспокоювати і вмовляла мене іти спати.

Майже цілу ніч я не спала. Тільки над ранок заснула. Прокинувшись, я побачила, що моя подушка була мокрою від сліз, що аж жахнулася. Не сподівши, пішла на роботу. Хоч була весна, але для мене цей світ не був милим. Мені не хотілося жити. Що далі чекає мене? Я не хотіла над цим думати.

В обідню пору я пішла в лабораторію до знайомих дівчат, де потайки взяла пляшчину отруйної речовини. Моя голова була заморочена переживаннями, я думала тільки про смерть.

Саме коли заходило сонце, я хотіла виконати свій чорний задум. Усюди відчувався запах ранньої весни, та мені ніщо не було миле. Відчай брав гору над моєю бідною душею. Ввійшовши до кухні, я побачила на стіні маленький образок Матері Божої з Дитятком Ісусом. Я подивилася на цей образок і вирішила перехреститись. Піднявши руку до чола, я промовила: "В ім'я Отця", а коли опускала руку, сказала "і Сина". Тут плящинка випала з моєї руки і тут же розбилася до плитки, якою була встелена долівка на кухні.

Я тричі перехрестилася і промовила молитву "Отче наш". Після цього спокійно зібрала скло, помила підлогу, руки і вийшла на подвір'я. Вирішила прогулятися вулицями міста. Дійшла до церкви, яка була закрита, але поруч був відкритий костел. Я увійшла до храму. Людей було мало, старший отець закінчував сповідати. Коли вже всі люди розійшлися, я підійшла до сповідальниці й, клякнувши, не знала з чого почати. Священик здивовано подивився на мене і запитав:

"Що сталося?"

Я мовчала і плакала.

"Чи хочеш посповідатися?"

"Ні. Я ніколи не сповідалася і не прийшла сповідатися. Я хочу вам розказати про своє горе".

Заспокійливим голосом він сказав:

"Заспокойся, дитино, і розкажи, що тебе болить".

Отець мене уважно слухав, а я йому все розказала зі самого початку. Коли я розповіла йому про спробу самогубства, він підвівся і почав витирати сльози зі свого обличчя.

"Це чудо! Це справжнє чудо!" – зворушено мовив він.

Я не могла зрозуміти, як цей мужній священик, який пройшов через сибірські заслання, так розчулився. Через хвилину він мовив:

"Тобі треба посповідатися, бо у св. Сповіді ми зустрічаємося з Христом, Який Своїм милосердям прощає навіть наші найбільші провини. Священик під час сповіді є посередником і дає розрішення. Тільки після сповіді тобі полегшає".

Він мене почав по-батьківськи навчати, як сповідатися. Я погодилася на сповідь і коли сповідалася, мені ставало легше на душі. Вперше в житті я справді відчула велике полегшення. Я вже не плакала. А отець говорив:

"Хрест, що дає нам Господь, потрібно сприймати з розумінням як волю Божу і ніколи не втрачати надії на Боже милосердя. Після Страсної п'ятниці настає радісне воскресіння. І в тебе буде радість. Це випробування ти чудом перемогла. І будь вдячна Богові, Який врятував тобі життя. Пам'ятай, що життя – це дар Божий і його, як безцінний дар, треба цінувати. Молися, дитино, в кожній потребі і ти відчуєш, який добрий Бог, як Він тебе любить...".

– З того часу, прошу отця, я стала практикуючою християнкою. Хоч не могла в той час ходити до нашого храму, то їздила до інших міст, щоб бути на св. Літургії. У мене все налагодилося. Я залишилася на своїй роботі, а через деякий час вийшла заміж за доброго чоловіка і ми з ним створили добру християнську родину.

Тепер ми вже постаріли, але дякуємо Богові за все, що Він нам подарував. Одного тільки хочу: щоб діти і внуки жили за заповідями Божими. Для цього їм потрібна духовна підтримка. Тому прошу прийти до нас і пояснити Божі правди. Ми будемо вам щиро вдячні.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

МАРІЯ МАГДАЛИНА

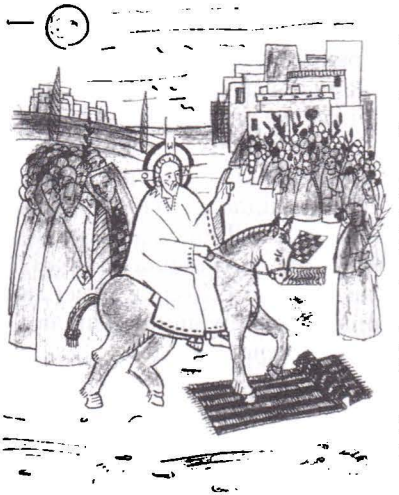

Через тиждень прибули вони у Єрусалим... Паломники радісними вигуками вітали Ісуса. Первосвященики та старійшини ради збирали неправдиві свідчення проти Ісуса.

– Цілитель, ну гаразд, це ще терпимо. Та народ, спраглий чудес і безумний, розповідає також і про пробудження з мертвих. Здається, наче підніс з гробу приятеля Свого, Лазаря з Витанії...

– Він підриває нашу репутацію серед народу. Промовляє та навчає, немов сам Всевишній. Чи це не богохульство?

– Коли накажемо ув'язнити Його, то діяти слід таємно і блискавично... То значить не серед білого дня і не у храмі.

– Послухайте! Суворо таємнича вістка: зголосився один з Ісусового оточення. Він готовий подати знак, де зможемо підстерегти Ісуса.

– Чого натомість просить?

– Тридцять срібняків.

Первосвященик склав уста в їдку усмішку:

– Ну, це звичайно вартує уваги...

У день свята Пасхи юдеї відзначають спасенні діла Господні, коли Бог звільнив їх з ярма неволі та вивів із Єгипту. Ісус і Його учні теж забажали спожити разом святковий обід, помолитися та заспівати гуртом. За старим звичаєм святковий обід мав відбуватися в Єрусалимі...

– Равві, де споживатимемо пасху? – запитав Юда.

– Ти своєчасно довідаєшся про місце, друже...

Юда відкликав убік Магдалину... Вона пильно подивилася на нього.

– Що тобі? Ти надміру схвильований...

Страшна підозра закралася у її серце:

– Юдо, що ти надумав?...

Ісус усе добре спланував. На домовленому місці Магдалина зустріла чоловіка, що ніс глечик з водою на голові як пізнавальний знак... Услід за ним Магдалина йшла аж до воріт дому, де Ісус винайняв угорі приміщення для свята... Коли всі, і Юда також, нарешті зібралися разом, Ісус взяв рушник і миску з водою. Немов слуга, опустився перед ними навколішки та змив їм порох з ніг.

– Чи розумієте Мене, друзі? – запитав Він. – Відтепер це знак опізнавання для усіх, котрі до Мене належать: взаємно маєте служити один одному!

Вони гарно святкували і їли за старим звичаєм... Тоді на бажання Ісуса Магдалина піднесла ще одну чашу вина і свіжого хліба. Всі здивувалися. Невже ще не спожито святочну страву?

Ісус благословив хліб, розломив і дав їм, кажучи:

– Беріть, їжте! Це Тіло Моє.

Потім узяв чашу. Промовив слова подяки і пустив по колу:

– Пийте усі з неї! Це Кров Моя, що за вас і за багатьох проливається, знак союзу між Богом і людьми... Коли на спомин Мій це чинитимете...

коли житимете з Мене, то з'єднані навіки будемо – Я у вас, а ви у Мені перебуватимете.

Проминула північ. Вони заспівали останню пісню і рушили в дорогу.

– Куди в ніч? – захвилювався Юда.

– На гору Оливну, – відповів Ісус. – У сад Гетсиманський.

Магдалина деякий час супроводжувала подорожніх містом, що геть усе було залите місячним сяйвом. Юди не випускала з поля зору. І ось він обернувся до неї:

– Я вірю в силу нашого равві. І хочу засвідчити її перед цілим світом.

Накинув плащ на голову і зник у бічному провулку. Магдалина сіпнула Ісуса за рукав:

– Юда залишив нас. Мені лячно. Не йди на Оливну гору. Іди якнайдалі звідси, поспіши у дім Лазаря...

Ісус кивнув супутникам, давши знак простувати далі. Сам затримався біля Магдалини:

– Що відтепер діятиметься – на це Божа воля, і Я молюся, щоби сказати "так"!.. Я не дозволю тобі йти з нами в Гетсиманію. Повертайся до Вероніки, перепочуй у неї... Знаю, ти не зможеш заснути... Читай Писання, пісню про Божого слугу, але читай до кінця, чуєш? До кінця!

Вона дивилася Йому вслід, як Він швидкими кроками наздоганяв супутників... Побігла назад у дім Вероніки, в якої замешкали й інші жінки. У приятельки було багато безцінних згортків. Залюбки подала Магдалині Писання пророка Ісаї та маленьку лампадку...

Магдалина читала про слугу Божого, обранця, Якого Бог послав у світ на спасіння юдеям та всім народам, і про те, як багато слуга Божий має страждати від зневаги, нехтування та покарання смертю. "Та Господь знайшов уподобання у Своєму знівеченому слузі і порятував Того, Хто життя Своє приніс у жертву як викуп за багатьох. Після довгих терпінь Йому засіяло світло!".

Магдалина згорнула Писання. Новий неспокій огорнув її. Навшпиньки, непомітно, вона покинула дім... Раптом вона побачила загони храмової варти зі смолоскипами та мотузками. Вартові простували до Золотих воріт у напрямку Оливної гори.

І ще щось зауважила Магдалина... Бігали гінці, гримаючи в усі двері та ворота. Незабаром звідтіль виходили понурі, ще сонні слуги зі смолоскипами в руках, освітлюючи дорогу господарям...

Магдалина схопила останнього з ватаги за полу плаща:

– Куди?... Що там скоїлося нагорі у саме свято?

– Яке там свято! Надзвичайне засідання у первосвященика.

Магдалина зіщулилася від жахливого передчуття. Вона йшла, крадучись услід за чоловіками, поки не запримітила здалеку гарний дім первосвященика Каяфи...

Жінка притиснулася до стіни... Вартові вели в'язня. Червоняве сяйво смолоскипа відбилося миттю на обличчях. В'язень звів угору очі, коротко затримав Свій погляд на постаті Магдалини. Це був Ісус. Вони накинули йому на шию петлю і руки зв'язали за спиною, немов злочинцеві...

Іншим боком вулиці вздовж будинків скрадалася темна постать. Повільно, вагаючись..., прямувала вона у дім первосвященика, в якому зникли вартові з Ісусом. Ось і ще один радник примчав сюди зі своїм почтом. Темна постать пожвавішала і покваплилася, приєднавшись до слуг... Безперешкодно перейшла попри охоронців... Симон!.. Чи впустять і її вартові?... Та оскільки не змогла назвати гасло, змушена була йти геть...

Нарешті вгледіла Симона, що вискочив з будинку і побіг навмання, мов сліпий... Він гірко плакав. Схопила його за руку, немов дитину, і допровадила у дім Вероніки. Магдалина сповістила жінкам все, про що дорогою довідалась від Симона.

– Ісус знав, що Юда зрадить Його в цю ніч. По дорозі в Гетсиманію Він пророк: "Всі ви зневіритесь у Мені, всі до одного". – "Тільки не я", – перекопував Симон. Ісус йому: "Симоне, ще цієї ночі перш, ніж заспіває півень, ти тричі відречешся від Мене". Юда привітав Ісуса поцілунком! Після цього варта знала, кого мала ув'язнити! Вояки притягнули Ісуса на суд у дім Каяфи...

Каяфа відверто запитав: "Ти – Син Бога Живого?". Ісус відповів: "Так, і стояти всі ви будете на суді останньому переді Мною"... Первосвященик розірвав на собі плащ і викрикнув: "Богохульство! Одноголосно присуд смерті!".

Симон вигукнув, плачучи:

– А тепер скажи і про інше!

Магдалина поклала руку йому на плече і мовила:

– Він плаче, бо відрікся Ісуса...

Марія, мати Ісуса, підійшла до Симона та обтерла йому чоло.

– А де інші чоловіки?

– Усі повтікали, усі поховались, – запинався Симон...

Заливаючись сльозами, почвалав він у підземелля будинку Вероніки.

Ще поки зайнялась вранішня зоря, жінки поспішили до палацу римського намісника Понтія Пилата. Та не дійшли навіть до судової зали. Натовп із диким вереском загородив їм дорогу. Хором вони вимагали звільнення якогось Варавви, котрий сидів у темниці, звинувачуваний у заколоті. Жителі Єрусалиму користувалися правом з нагоди свята Пасхи випрошувати звільнення одного в'язня. Пилат же волів краще відпустити Ісуса, якого оскаржили старійшини ради, сповнені ненависті.

– Кого бажаєте мати – Варавву чи Ісуса?

– Варавву! – кричали люди...

– Що маю учинити з Ісусом?

– На хрест Його!..

Зітнувши плечима, він наказав:

– Відпустити Варавву! Ісуса бичувати і розіп'яти.

Магдалина та інші жінки стояли на узбіччі вулиці, що виводила з міста на скелястий пагорб, названий Голгофа... Ісус, як і двоє інших, ніс древко, поперечну перекладину хреста. Голова Його була побита, з чола стікала кров... Вероніка зірвала з себе хустину, пробралася між солдатами та обтерла Ісусові обличчя... Солдати відштовхнули Вероніку, вона впала, і Магдалина допомогла їй піднятись з багнюки... Враз, немов з-під землі, виринув Іван, з синівською любов'ю пригорнув Ісусову матір до себе.

На Голгофі сторчма височіли вбиті у кам'яний ґрунт стовпи. Вояки цвяхами прибили засуджених до поперечних перекладин, підняли високо вгору та вклали перекладини у заглибини на стовпі...

Муки тривали довго... Магдалина стояла так близько, що чула, як Ісус молився. Він шепотів давній псалом, який промовляють юдеї у передсмертний час: "Боже Мій, Боже Мій, чому Ти Мене покинув!". Голос Його слабшав, робився хрипким... Скрикнувши сильним голосом, віддав духа. *(Продовження. Закінчення у наступному числі)*

Лєне МАЙЄР-СКУМАНЦ
("Світ дитини", Львів, 2002 р.)

У БОЗІ ДУША ЙОГО МАЄ СПОЧИНОК

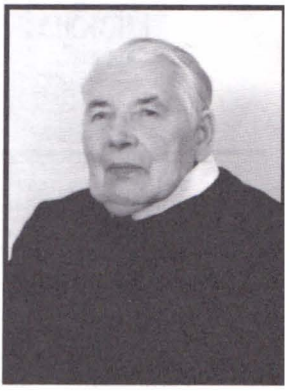

23 березня цього року на 83-му році життя, 29-му році монашого і 26-му році священичого служіння відійшов до вічності ***о. Августин Григорій Дзюрбан, ЧСВВ.***

Він народився 3 березня 1923 р. у с. Медведівці Бучацького р-ну Тернопільської обл. Мав двох братів, з яких один брат Василіянин Йосафат, який помер у лютому місяці цього року *(некролог про нього читайте у минулому числі).*

Початкову освіту здобув у рідному селі, а пізніше впродовж трьох років навчався у Бучачі. Після школи працював разом із батьками як хлібороб. На початку 40-х рр. виїхав на Закавказзя у м. Баку (Азербайджан), де навчався у ремісничій школі для праці у нафтовій галузі. Окрім цієї спеціальності здобув фах водія.

22 вересня 1941 р. був мобілізований до війська. До рідного села повернувся у квітні 1947 р. Село було знищене війною, церква була зруйнована радянською бомбою, а серед рідних не застав матері, яка загинула під час військових дій у 1944 р.

У 1952 р. переїхав у Тернопіль і влаштувався на роботу шофером, а згодом автомеханіком. Там же у 1953-1960 рр. навчався у технічному училищі. З 1963 р. розпочав навчання у підпільній семінарії. Групу кандидатів на священиків у 1967 р. було розігнано, а його заарештовано на три роки строгого режиму. Покарання відбував у Мордовії.

Після повернення у 1970 р. не міг приписатися у Тернополі, тому переїхав у Стрий, де працював у автомобільному господарстві. До Василіянського Чину вступив 6 серпня 1976 р. Перші обіти склав 31 грудня 1978 р. у Стрию. Того самого дня у Жидачеві з рук владики Йосафата Федорика, ЧСВВ отримав нижчі, дияконські й священичі свячення. Професію довічних обітів склав 9 вересня 1982 р. Він старався поєднувати свою працю автомеханіка з духовною працею священика, який повинен нести людям світло Христової науки.

Після легалізації нашої Церкви і Василіянського Чину коротко виконував свої священичі обов'язки у Гошівському монастирі, а з 23 березня 1991 р. аж до самої смерті – у Бучацькому монастирі, де прослужив рівно 14 років.

Був він добрий, працьовитий і жертвенний ієромонах, добрий сповідник, якого любили всі, особливо діти – учні колегіуму св. Йосафата при цьому монастирі. Незважаючи на різнопланову працю і хворобу ніг, був завжди життєрадісним, оптимістичним і енергійним, мав почуття гумору.

Він завжди любив повторювати слова св. апостола Павла, "що страждання нинішнього часу негідні майбутньої слави, яка має нам з'явитися" (Рим 8, 18), тому й духом горів, Господеві служив, був веселий в надії, в горі терпеливий, в молитві витривалий.

Похований 25 березня 2005 р. на новому монастирському цвинтарі у Бучачі.

Вічна йому пам'ять!

о. Йоанікій ЧВЕРЕНЧУК, ЧСВВ,
Провінційний секретар

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Передплатний індекс – 23959

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Заступник головного редактора
Віра АРІВ
Відповідальний секретар
Ігор СКЛЕНАР
Комп'ютерна верстка
Тараса БРОДОВИЧА

- Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
- Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир Отців Василіян
тел./факс 72-46-94

e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 29.03.2005 Формат 70x100 $^{1}/_{16}$. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян "Місіонер". 80300, Львівська обл., м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2005

зміст

Слово редактора **97**
Наміри Апостольства молитви на квітень **98**
Наміри Апостольства молитви на травень **100**

К'яра Любік
"Слово життя" **101**
Віра Арів
Жива Хресна дорога в Україні **103**
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Молитви з поклонами **104**
Віра Арів
"Не я б'ю, лоза б'є, від нині за тиждень буде Великдень" **106**
Віра Арів
Сім слів Ісуса з хреста **108**
бр. Миколай Микосовський, ЧСВВ
Вдивляючись у Христові рани **111**
Тетяна Шпайхер
Масонство **112**
о. Йосиф Будай, ЧСВВ
Реколекції (4) **115**
о. д-р Томіслав Іванчіць
Духовні рани **117**
Вчора через наше місто переходив Христос *120*
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
У сповіді зустрічаємось з Христом ... **122**
Лєне Майєр-Скуманц
Марія Магдалина **124**
о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ
У Бозі душа його має спочинок **127**

Цей образ Пресвятого Серця Христового знаходиться у монастирському храмі отців Францисканців у м. Осієку (Хорватія). Під час громадянської війни у 1991-1994 рр. Осієк був бомбардований сербськими військами.

Осколок від бомби, яка вибухнула перед храмом, пролетів через вікно і вцілив у самий центр Серця Христового на образі, де і дотепер знаходиться.

Кожен гріх, який є браком любові, так само ранить любляче Серце нашого Божественного Спасителя. Незважаючи на те, що люди своїми гріхами не один раз зранили Його Пресвяте Серце, Ісус не перестає закликати їх: "Навчіться від Мене, бо Я лагідний і сумирний серцем". Найсвятіше Ісусове Серце продовжує і тепер горіти полум'ям безмежної любові до всіх людей, закликаючи їх до навернення.

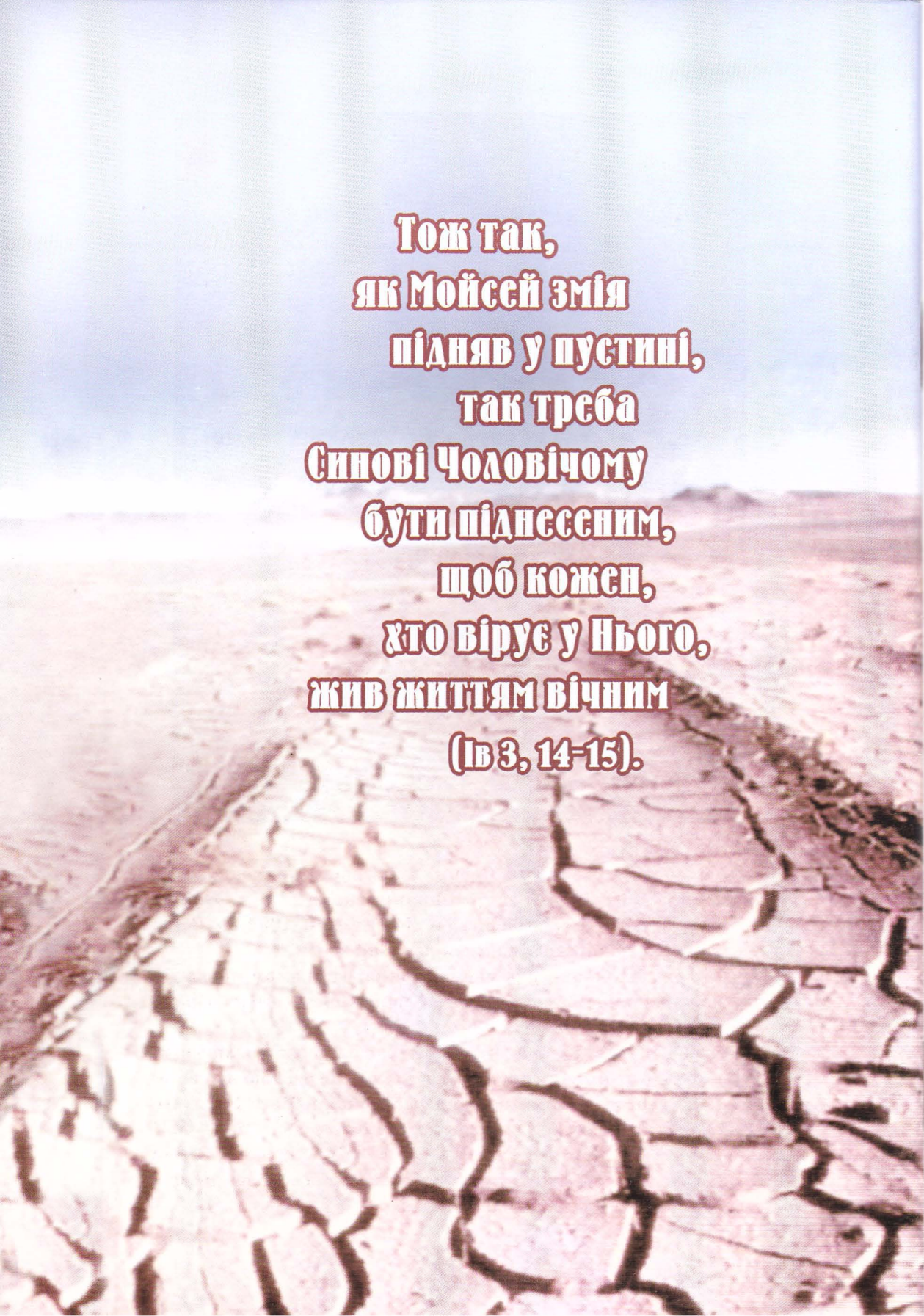
Тож так,
як Мойсей змія
підняв у пустині,
так треба
Синові Чоловічому
бути піднесеним,
щоб кожен,
хто вірує у Нього,
жив життям вічним
(Ів 3, 14-15).